

FROM
FATHER BERTRAND
St. Mary's, Lemont

dupl.

Ave
MARIA

JULIJ 1953

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

VSEBINA: Sedem izlivov božje Krvi /P. Odilo ofm/, stran 193 - "Father, rad bi vedel..." /P. Inocenc ofm/, stran 194 - Preje, kot pričakujejo.../Mr. John Haffert - Prev. P.O./, stran 197 - Baraga uči, Slomšek govori... /Priredil p. Odilo/, stran 200 - Gorečnost kljub žrtvam /K.Z./, stran 204 - Premišljevanje /pesem B. Budnika/, stran 206 - Roža skrivnostna /P. Miršek/, stran 207 - Slovenska božja pota. Kokarje v Savinjski dolini /P. Odilo/, stran 209 - Skozi viharje gre moja pot /P. Rudolf, ofm/, stran 212 - Po kraljestvu križa, stran 213 - Pota božje previdnosti /P. Fortunat ofm/, stran 216 - Materino pismo /poslal prevz. škof dr. Gregorij Rožman/, stran 218 - Mati božje previdnosti /pesem M. Elizabete O.S.U./, stran 219 - Lemontski odmevi, stran 220 - Kramljanje na zapečku, stran 222.

Ureajo in izdajajo

SLOVENSKI FRANČIŠKANI

v Združenih državah ameriških

St. Mary's Seminary, Lemont, Illinois - Tel: 494

Editor : Fr. Basil Valentin OFM

Business Manager : Fr. Cyril Shircel OFM

Naslov-Address: AVE MARIA, Box 608,

Lemont, Ill. - Telephone: Lemont 873

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A.
in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

Tvoja naročnina je dar fantom, ki se v našem semenišču pripravljajo na duhovniški poklic. Naročnikov in dobrotnikov se lemontska frančiškanska družina dnevno spominja pri molitvah.

Published once monthly - twice in October-by the Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross. - Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Ill.

DRAGI ROJAKI ! Sicer je šele julij, pa vendar se mi zdi prav, da se že zdaj malo pomenimo o porcijunkulskih odpustkih. Porcijunkulo obhajamo dne 2. avgusta, takrat pa Vam avgustova številka najbrže še ne bo prišla v roke.

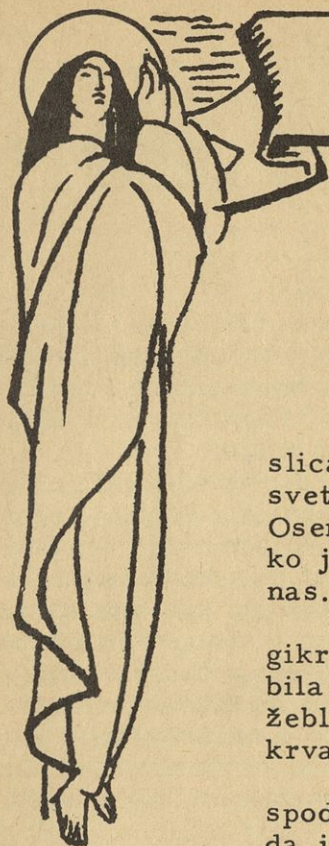
O odpustkih, tudi porcijunkulskih, ste že vsi slišali, marsikdaj še celo kako posmehljivo: "Ah kaj, ti odpustkil..." Spominjam se članka izpod peresa našega znanega sotrudnika, p. Hugona Brena ofm, ki ga je napisal pred leti in govori o tem. V njem obuja spomine na čase, ko so ljudje od blizu in daleč romali na porcijunkulski dan v frančiškanske cerkve. Zdaj ima pravico za te odpustke že domala vsaka cerkev, ljudje pa nanje iz leta v leto bolj pozabljajo in menda mislijo, da so dani le "za stare ženice, ki drugega dela nimajo"...

Vendar temu ni tako. Prav vsak jih potrebuje. Kdo nima na duši dolga, ki mu je ostal po že spovedanih grehih in ga bo moral odslužiti na tem ali pa na onem svetu? Vse nam manjka, predragi, in življenja po veri, v tem je vsa mlačnost današnjega časa, ki hoče tudi odpustkom dati slovo. Če poznamo nauk božji in verujemo v božjo Cerkev, potem moramo pač priznati tudi to, da ta Cerkev lahko deli svojim vernikom iz božje zakladnice. Zato odpustki niso nikaka nesmiselna stvar, ampak so vredni, da se zanje potrudimo po svojih najboljših močeh.

Porcijunkulski odpustek je popolni, če le izvršimo vse pogoje, ki nam jih Cerkev nalaga. Sveto spoved lahko opraviš osem dni pred praznikom ali v praznikovi osmini, sveto obhajilo pa na prvi ali drugi porcijunkulski dan ali v osmini. Odpustek prejmeš tolikokrat, kolikorkrat obišeš cerkev od poldne 1. avgusta do polnoči 2. avgusta ter pri obisku zmoliš šest očenasev, zdravamarij in čast bodi.

Bodimo tudi pri tem celi kristjani, ki razumejo skrb Cerkve za svoje vernike! - Urednik

AVE MARIA

Julij 1953 - Leto XLV

Sedem izlivov

P

rvi izliv: Angeli so v Betlehemu nad jasicami veselo oznanili, da je novorojeno Dete Zveličar sveta. Niso pa razložili, kako se bo odrešenje dopolnilo. Osem dni po rojstvu je Jezus sam razodel to skrivnost, ko je pri obrezovanju prelil prve kapljice svoje Krvi za nas.

Drugi izliv: Dragocena božja Kri je tekla drugikrat za nas tam na vrtu Oljske gore. Tako velika je bila Gospodova ljubezen, da ni čakal bičev, trnja in žeblice, da bi Ga ranili, temveč je prelivaval Kri v svojem krvavem potu.

Tretji izliv: Bičanje! Kruto je bil privezan Gospod k sramotilnemu strebru in tako hudo so padali biči, da je bilo celo Jezusovo presveto Telo ena sama krvava rana. Udarec za udarcem je trgal Njegovo meso pri tem tretjem prelivanju presvete Krvi.

Četrty izliv: Četrtykrat je tekla vroča presveta božja Kri, ko so Jezusa s trnjem kronali. Kako silno boleče je bilo to prelivanje, ko se je ostro trnje zabadalo v Gospodove sence!

Peti izliv: Pot iz mesta Jeruzalema na goro Kalvarijo je bila zaznamovana s svežimi rdečimi znaki božje Jezusove Krvi. In čemu? Da bi mi pota svetega Križa nikdar ne zgrešili. Prav vsake Jezusove stopinje se drži presveta Kri.

Šesti izliv: Ko je Jezus došel na vrh Kalvarije, so Ga surovo vrgli na les križa. Rablji so raztegnili Zveličarjeve ranjene roke in noge ter jih z dolgimi, ostrimi žeblici pritrdili na križ. Kri božja je tekla v potokih.

Sedmi izliv: Ali je ostalo še kaj Krvi v razbitem telesu Zveličarjevem? Da, še nekaj. V vrelcu - Njegovem presvetem Srcu, tam je še ostala. In prišel je rimski vojak s sulico in prebodel je božje prsi. Tedaj je iztekla za nas zadnja kaplja presvete Jezusove Krvi...

V mesecu juliju, ki ga začnemo s praznikom presvete Krvi Kristusove in je posvečen češčenju in molitvi božje Krvi, večkrat pregledno ter premisljivo teh sedem števil, sedem božjih izlivov. Večkrat se ozrimo na božjega Pelikana in molimo s svetim Tomažem Akvinskim:

"Daj Krvi mi svoje, Jezus - Pelikan,
usmiljen me očisti mojih grehov ran:
saj zamore ena sama kapljica
zemljo vso oprati grehov madeža..."

P. Odilo OFM

P. Inocenc ofm

Andrej je sedel globoko zamišljen v naši govorilnici. Prav rad bi vedel, katera stvar najinega pogovora ga je tako prevzela. Po značaju je bil nežnočuten fant, kljub temu pa za svoja leta možat. Zlasti od dne graduacije je njegov obraz dobil precej več resnih potez. Vse te tedne sem ga opazoval in zdelo se mi je, da bi rad govoril z mano. Danes me je poklical. Lepo sva se pomenila in tukaj je, kar sva se oni dan pogovarjala.

"Father," je kar privrelo iz nje-ga, "oprosti, da te motim! Toda pre-več resno sem začel misliti o duhov-ništvu, zlasti od takrat, ko si nam tako zanimivo pravil o različnih po-klicih. Rad bi te vprašal več o tem."

"No, kar sediva! Z veseljem se bom pogovoril s teboj o vsem, kar bi rad zvedel." Kar vesel sem bil odkritega fanta.

"Rad bi vedel, odkod duhovniški poklic." Nato je skoraj boječe iz-

"Father, rad bi vedel..."

jecljal svoj dvom: "Father, ali je du-hovništvo sploh potrebno? Kaj so nje-gove prednosti, kaj služba?... V čem je njegova čast? Kako duhovnik zlasti pospešuje slavo božjo?..."

Mladi ljudje dostikrat kopičijo taka in podobna vprašanja v svojem srcu in iščejo koga, ki bi jim nanje odgovoril s potrpežljivostjo in razumevanjem. Toliko fantov je, ki bi radi postali du-hovniki, delavci v vinogradu Gospo-dovem, ribiči ljudi, a čas jih ne najde dovolj pripravljene. Morda se ustra-šijo, ko slišijo o nečloveškem pre-ganjanju Cerkve in njenih služabni-kov, ta strah pa zamori seme božje-ga poklica...

"Glej, Andrej," sem mu smeh-ljaje se odvrnil, ko je končal vpra-šanja. "Odgovoril ti bom na kratko na vsako izmed vprašanj."

Presedel se je, nato pa me z oči-vidnim zanimanjem poslušal.

"Začniva! Božji Odrešenik sam je ustanovil duhovništvo, ko je rekel pri zadnji večerji: 'To delajte v moj spomin!' in po vstajenju, ko je izrekel nad apostoli besede: 'Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zem-lji. Pojdite torej in učite vse narode; krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha...' Iz tega vidimo tudi, da je duhovništvo nujno potrebno. Brez njega Cerkev ne bi mogla obstojati. Saj ne bi imeli najsvetejše daritve, ne svetih zakramentov in brez oznanje-vanja božje besede ne bi vedeli o mi-losti, o odrešenju..."

Nadalje sprašuješ, kaj je pred-nost duhovništva. Duhovnik nam ozna-nja evangelij; je božji namestnik, je

stalni posredovalec med Bogom in ljudstvom. Duhovnik daruje sveto mašo v zadoščenje in hvalo, za žive in speče v Gospodu. On odvezuje grehe ter podeljuje zakramente; vselej dela za posvečenje in zveličanje bližnjih. Z eno besedo je vse to duhovniška služba. Ni službe na zemlji in ne med angeli v nebesih, ki bi bila enaka duhovniški. Ko duhovnik opravlja najsvetejšo daritev, ima oblast nad živim Telesom Kristusovim, spreminjajoč kruh in vino v Njegovo Telo in Kri. Kristus je postavil duhovnike tudi nad svoje mistično Telo, ko jim je rekel: 'Prejmite Svetega Duha; katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani.'

Vprašal si me, dragi Andrej, o duhovniškem dostojanstvu. Ponoviti ti moram besede svetega mučenca Ignacija, ki je dejal, da je duhovniška čast najvišja izmed vseh časti na svetu. Sv. Bernard trdi, da Bog poviša duhovnika nad kralje in cesarje, nad angele in nadangele; počasti ga nad prestole in oblasti. Res ostanejo po posvečenju še vedno ubogi ljudje, ki se morajo z vztrajno vajo iz dneva v dan truditi za svetost. A njih služba zato ni nič manj vredna. Gotovo si že slišal, da imenujejo duhovnika tudi 'drugega Kristusa', kajti Odrešenik sam je rekel: 'Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem...'

Vprašal si me tudi, kako pospešuje duhovnik slavo božjo. Tedaj sem takoj pomislil na sveto daritev. Sveta maša je središče vsega češčenja božjega, saj se pri njej Kristus sam ne prestando daruje nebeškemu Očetu..."

Umolknil sem, da se oddahnem, Andrej pa je izrabil priliko in stavil novo vprašanje: "In zaradi svoje vzvišenosti zahteva duhovniška služba poseben poklic?"

"Da," sem odgovoril, "zato zahteva poseben poklic. Duhovniško ni kot katera koli druga služba. Kristus je rekel apostolom: 'Niste vi mene izvo-

lili, ampak jaz sem vas izvolil.' Zato 'si nobeden ne prisvaja te časti, ampak kliče ga Bog, kakor Arona,' pravi apostol Pavel."

"Father, katera pa so znamenja za pravi duhovniški poklic?" je vprašal Andrej.

Z veseljem sem mu razložil tudi to: "Fant mora biti zdrav in za poklic telesno sposoben. Biti mora toliko talentiran, da bo končal študije, ki jih Cerkev za duhovnike predpisuje. Ni pa s tem rečeno, da mora biti izreden talent, saj pridnost lahko naravne zmožnosti v obilni meri nadomesti. Tem predpogojem pa sledijo tri glavna znamenja duhovniškega poklica. Prvi znak je čednostno življenje, naj ga že kdo pridobi z vztrajno zvestobo, ali pa z obžalovanjem nad storjenimi grehi. Vsak, ki hoče biti v časti nad drugimi ljudmi, mora biti nad njimi tudi v svetosti. Drugi znak poklica je pravi namen, ki obstoji v tem, da stopi fant na pot duhovniškega poklica zaradi zveličanja sebe in drugih ter v slavo božjo. Tretji pa je želja in vesela pripravljenost postati duhovnik. Ta znak se kaže v volji, ki je zgrajena na dobre razloge in prave nagibe. Včasih se ta znak pokaže zelo hitro: morda fanta vžge ena sama knjiga, ena sama pridiga, ali dober zgled. Največkrat je sad dolgotrajne molitve dobrih staršev. Na splošno Bog nikogar v duhovništvo na kliče naravnost, ampak posredno, marsikdaj na videz naravnost slučajno. To božjemu klicu ne zmanjša vrednosti, ampak zgovorno kaže božjo previdnost, ki vodi vsak naš korak. - - - Krono pa dobe ti znaki pravega poklica s tem, da nas cerkveni ali redovni predstojniki sprejmejo. Božji namestniki so in v njih volji vsakdo lahko najlepše spozna Gospodovo voljo..."

Umolknil sem. Bil sem vesel, da me je Andrej tako verno poslušal, saj takale razlaga ni lahka. In videl sem na prvi pogled, da me je tudi razumel.

Kajti staval mi je zamišljeno samo še eno vprašanje: "Father, kaj mi svetuješ za spoznanje pravega poklica?"

"Moli, še več moli! Prosi za razsvetljenje Marijo - Sedež modrosti! Izberi si kako posebno molitev v ta svoj namen, na primer: tri zdrava-marije na dan, morda desetko rožnega venca. Varuj se zlasti vsakega smrtnega greha, kajti to je zanka hudobnega duha, da bi te ujel v malodušju in uničil seme poklica. Prav zato pa pogosto sprejemaj sveto obhajilo, ki ti bo dajalo moči. Zelo bi

ti priporočil tudi duhovne vaje, kajti v tihoti Gospod še glasneje govori duši in je lažje spoznati božjo voljo!"

Andrej je vstal, se mi toplo zahvalil in odšel. Od takrat je postal bolj zamišljen in resen. Dobil je vsa potrebna navodila, katera si je želel. Morda se bo vrnil še s kakim vprašanjem.

Vesel sem bil, da me je poklical. Tisti dan sem še bolj goreče molil: "Dragi Zveličar, blagoslovi njega in vse fante, ki se ozirajo za visokimi ideali Tvoje svete službe!..."

Ni še izbral, oči njegove kažejo še neodločnost. Učenik, ki ve, kako je treba zgrabiti velikodušnega človeka, mu kaže polje, prostrano polje, kjer čakajo duše in se pogubljaajo. Ni se še odločil, toda njegov veren in iskren pogled in mišičaste roke obetajo, da bi bil iz njega krepak delavec, samo ako bi se vržel na delo. Gospod Jezus, naj vpliva nanj tvoja milost; mudi se namreč: žetev je velika, delavcev pa malo. — Slik. Burnand.

Znani psiholog William Moulton Marston je vprašal 3000 ljudi: "Čemu živiš na svetu?" Dobil je naravnost porazne odgovore "čakanja".

Odgovor 94 % se je glasil: Samo zato prenašamo sedanost, ker čakamo bodočnost; čakamo, da se bo nekaj zgodilo; čakamo, da bodo otroci dorastli in zapustili dom; čakamo na prihodnje leto; čakamo na čas, da bomo lahko napravili prijetno potovanje, o katerem že dolgo sanjamo; čakamo, da bo umrl bogati sorodnik in bomo veliko podevali.

Čakamo, čakamo, čakamo... Ne zavedamo pa se pri tem, da je naš samo današnji dan; včerajšnji je za vedno odšel, za jutrišnjega ne vemo, če ga bomo doživeli...

Fatima

Preje, kot pričakujejo...

Pisec tega članka je iz glavnega urada "Modre armade" v Fatimi poslal našemu uredništvu pozdravno pismo. Priložil je spominsko svetinjico, ki jo je blagoslovil fatimski škof in je bila z njim na kraju fatimskih prikazovanj.

V eč ameriških listov je objavilo zanimivi članek, ki ga je napisal Mr. John M. Haffert. Pisec članka je zadnjo jesen obiskal Portugalsko in je govoril z Lucijo, ki se ji je v Fatimi leta 1917. prikazovala Marija. Takole opisuje svoj obisk:

Dne 18. oktobra 1952. sem videl Lucijo, edino še živečo izmed treh otrok, ki so videli Marijo. Zdaj ji je ime sestra Marija od Brezmadežnega Srca. Priznati moram, da sem bil skoraj prepričan, da ne bom mogel do nje. Govoril sem z njo leta 1946., toda zdaj se mi je kaj takega zdelo docela nemogoče. To pa iz dveh razlogov: Prvič sem svetni človek, neduhovnik, ona pa je v ženskem redu, ki ima strogo klavzuro. Je namreč karmeličanka. In drugič: sploh nihče ne more dobiti dovoljenja, da bi z njo govoril. Pač zaradi velikih skrivnosti, ki so ji bile zaupane od Marije. In tudi zato, ker bi ne imela nikoli miru, če bi ji obiske dovoljevali.

Ves mesec sva potovala z Rev.

Colganom po Evropi zaradi Marijinega fatimskega naročila, ki ga širi takozvana "Modra armada" - Blue Army. Na vsem potovanju sva videla, da je naša ljuba Gospa sicer res prikrila čas, a vendar je bilo opaziti, da je v njenem velikem načrtu, da se bo izvršitev pogojev za spreobrnjenje Rusije posrečila. In Marija je naredila za nemogoče tudi to, kar se je ves čas najinega potovanja zdelo "skoraj nemogoče" - da sem videl Lucijo.

Na dan, ko sva zapuščala Fatimo, so me nepričakovano vprašali, če bi hotel zopet videti Lucijo. Mislil sem, da je le šala in z nasmehom sem odgovoril: "Seveda, seveda!" Naslednji dan pa sem že sedel v samostanski govorilnici Karmela v Coimbri. In tam je bila Lucija brez pajčolana ter se mi je smehljala.

Obisk je trajal malo več kot eno uro.

LUCIJA IZGLEDA MLAJŠA

Četudi je trajal moj zadnji obisk leta 1946. nad štiri ure - bil je eden

Lucija
kot
karmeličanka

najdaljših obiskov, ki jih je komu naklonila - je bil novi obisk veliko čudovitejši. Leta 1946. je bilo zame vse novo in takrat je bilo zame glavno, da sem Lucijo videl, da sem dobil točne informacije, brez katerih bi težko razumel fatimske dogodke in njih pomen. Toda zdaj leta 1952. nisem imel nič posebnega na srcu, kar bi vprašal Lucijo. Že od prvega obiska dalje sem verjel, kar mi je Lucija takrat sama zatrdila: da je povedala vse, kar je bilo važno.

Tako sem zdaj samo užival jasen blesk njenih oči, ki so videle našo ljubo Gospo. Veselil sem se njenega smehljaja, ki se je prižgal ob onih svetlih Marijinih prikaznih. Že pri prvem pogledu sem bil presenečen nad njeno zunanostjo in nisem se mogel premagati, da bi po nekaj minutah ne omenil: "Saj mi ne boste zamerila, sestra, če vam povem, da izgledate veliko mlajša in mnogo srečnejša, kot pa ob mojem prvem obisku leta 1946."

KAKOR SONCE

S pristrčnim nasmehom je Lucija odgovorila: "Da, kakor sonce v Fatimi sem šla nazaj, ko sem prišla v dragi Karmel."

Opomnil sem, da sem leta 1946. opazil na njej izraz neke žalosti, ka-

tere nisem znal razložiti. Morda je bil njen vzrok ločitev od Francka in Jacinte; ali pa ločitev od naše ljube Gospe. Saj je Lucija morala ostati v nekakem pregnanstvu, ko sta ostala dva že uživala bližino dobre nebeške Matere.

Tudi sem takrat leta 1946. mislil in bil skoraj prepričan, da Lucija ne bo dolgo živela. Toda ona mi takrat glede tega ni napravila nobene opombe. Takrat sem namreč sklepal, da je Lucija svojo zemsko nalogo že izvršila: o fatimskih dogodkih je povedala vse, kar je bilo treba svetu o njih vedeti. Napisala je tudi zadnjo skrivnost, ki jo smejo odpreti in objaviti šele leta 1960.; jo je zapečateneno oddala fatimskemu škofu.

Zdaj po svojem drugem obisku pa mislim ravno nasprotno. Lucija se je sprijaznila z mislijo, da bo še nekaj časa ostala na zemlji, četudi je videla polovico nebes. Morda se ji bo nebeška Gospa prikazovala še pogostejše kot v letih 1917 do 1946.

(Opozarjam, da so to samo moja osebna mnenja in vtisi zadnjega obiska. Kdor jih ponavlja, naj jih kot moja, ne Lucijina!)

SPREOBRNENJE RUSIJE

Z velikim veseljem sem pripovedoval sestri o uspehih Fatimskega apostolata od leta 1946, ko sem jo zadnjikrat videl. "Sestra, zdaj lahko vidite, da je naša ljuba Gospa zbudila in vzgojila apostole Modre armade že po vsem svetu. Vse delamo, kar je v naši moči, da pridobimo zadostno število apostolov, ki jih bo Marija potrebovala za spreobrnjenje Rusije," sem ji dejal.

Sestra je vse to poslušala brez vsakega znaka presenečenja, kakor oseba, ki vse to že ve. Nalahno je pritrdjevala z glavo in tu in tam pristavila: "Da, da!" Na koncu pa je čisto mirno dejala:

"Spreobrnjenje Rusije se lahko zgodi preje, kot pri-

čakujejo!"

ZAKAJ JE TEŽKO DO LUCIJE

Mnogi se čudijo, da sem edini Amerikanec-neduhovnik, ki je videl Lucijo in z njo govoril. Tudi sam se čudim, saj sem že dejal, da je zelo težko videti Lucijo, zlasti po njenem vstopu h karmeličankam.

Nekateri so namreč po obiskih dajali v svet popolnoma napačna poročila. Neki duhovnik, ki je pisal o Fatimi, je naredil fotografijo sebe v pogovoru z Lucijo, pa Lucija za to še vedela ni; objavil jo je brez pravega dovoljenja. Drugi so spet raznašali izjave, ki jih Lucija ni nikdar dala in so celo nasprotovala fatimskim naročilom. V resnici pa je s komisijo ugotovljeno, da si izjave sestre Lucije niso nikdar nasprotovale z izjavami ostalih dveh otrok, ki se jim je prikazala Marija. Opaziti je samo to, da je Lucija v poznejših letih povedala vsako stvar še bolj jasno in dozorelo. Sicer pa sploh niti ne moremo reči, da bi bilo fatimsko poročilo do leta 1946. v celoti znano.

Hvaležni smo naši ljubi Gospe Fa-

Karmeličanski samostan v Coimbri,
kjer živi Lucija svoje skrito življenje

timski, da je pustila Lucijo med nami. Sam pa sem Mariji še posebej iz srca hvaležen in se ji bom ob smrti še zlasti zahvalil za izredno čast in odliko, da sem videl 45-letno karmeličanko, ki je gledala in poslušala nebeško Gospo in ji je ta govorila: "Ne bodi žalostna, Lucija, saj ostaneš vedno s teboj...in moje brezmadežno Srce bo tvoja tolažba. Po tebi bom razglasila vso polnost mojega naročila..."

Prev. P.O.

Priredil p. Odilo

SV. ANO, mater božje Matere, navadno slikajo tako, da ji na kolenih sloni deviška hčerka Marija. Obe sta zatopljeni v molitev: Mati moli za otroka, otrok za mater.

Svetniški škof Baraga je sestavil za svojo "Dušno pašo" prekrasno molitev staršev za svoje otroke. Takole se glasi:

"O Bog, Ti si Stvarnik in Gospo - dar mojih otrok, bodi jim dober Oče! Popolnoma in z vsem zaupanjem jih izročam Tvoji očetovski ljubezni in skrbi. Posebno Te prosim, pomagaj jim, da bodo Tvoje zapovedi vedno izpolnjevali in da jih hudobni in zapeljivi svet nikdar ne odvrne od Tebe. Daj, da bodo vse moje nauke in svarjenje vselej radi poslušali; daj, da se bodo slabe tovarišije skrbno ogibali in varovali. Pomagaj jim, da bodo kakor v letih tako tudi v modrosti in milosti vedno rastle pred Teboj in pred ljudmi. Meni pa daj milost, da jih bom z besedo in vedenjem navajal k dobremu. Daj, da jim bom s potrebnimi nauki, s svarjenjem, strahovanjem in lepim krščanskim zgledom kazal pravo pot proti nebesom in z njimi vred srečno prišel v večno veselje. Amen."

SLOMŠEK pa polaga materam in očetom sedem prošenj na srce:

1. Skrbite svojim otrokom za zdravje! Kdor se otrok brani, dobi navadno slabe otroke. Matere v blagoslovljenem stanu se za veliki dan lepo pripravite: pojedite prej k spovedi in pa k svetemu obhajilu, potem se vdajte v božjo voljo! Bog za svoje skrbi, človek pa vendar sebe ne sme pozabiti.

Otrok ne opasti, da bi neprenehoma hodili napeti kot boben, pa jih tu-

di ne stradati. Dokler otrok raste, ne sme gladovati. Malo, a pogosteje mu daj jesti, da bo rastlo ravno kot konoplja, pa bistre glave kot jasno nebo.

Vadite jih po malem mraza in vročine. Naj se igrajo, naj skačejo, dokler so majhni in nedolžni. Človek se mora zdravja iz mladega navaditi; kar se v mladosti zamudi, se svoje žive dni ne popravi.

Ne razvajajte otrok na sladkarije, ne na kavo, ne na vino; žganja otroci še okusiti ne smejo. Vsaka razvada je huda bolezen, ki se ne da ozdraviti. Zdravo telo je najdražje posvetno blago.

2. Skrbite otrokom za pouk! Pouk je bolj važen kot premoženje. Kar se otroku da blaga, ga lahko izgubi; česar se otrok nauči, mu nikdo vzeti ne more. Kakor hitro se otrok začne zavedati, mu začni pripovedovati o Bogu, dobrem Očetu. In brž ko začne dete govoriti, mu začni tudi naprej moliti. Dobro je, če le eno, dve besedici za tabo reče: Bog nedolžnih jecljanje najrajši posluša. Česar se deček navadi, bo tudi starček znal.

Ko so otroci shodili in začeli že

gladko govoriti, jih uči mati zjutraj pred zajtrkom, oče pa zvečer pred večerjo, moliti: se pokrižati, očenaš, zdravamarijo, vero, božje in cerkvene zapovedi, sedem zakramentov, šest resnic... Tudi kratkih molitvic pred jedjo in po jedi jih navadi.

To je otrokom prva zlata šola, v kateri jim nebeško sonce zasije. Otrokom, ki te domače šole nimajo, vse žive dni ne bo posijalo jutranje sonce milosti božje.

(Veliko govori potem Slomšek o šoli, dasi takrat še ni bila obvezna, kot je danes. Če bi govoril Slomšek ameriškanskim materam in očetom, bi gotovo na vso moč poudarjal: Dajte svoje otroke v katoliške šole! Šola je namestnica staršev in katoliške starše more in sme in mora nadomestovati samo katoliška šola!)

3. Skrbite otrokom za poštenje! Sirote so otroci nepoštenih in malovernih staršev. Grdo življenje staršev hodi za otroki kot senca za človekom. Reve so otroci zapravljevcev in pijancev. Jabolko ne pade daleč od debla in le prerado bode otroke trnje, ki so ga zasadili nepošteni starši.

Otroci krivičnikov, pa naj jim starši še toliko zapustijo, pojdejo kruha prosit. Na ramah krivica, v rokah beraška palica. Krivično blago pod streho je kakor molj v kašči.

Vadite otroke poštenja od mladih nog! Ne pustite jim nikoli lagati: vsaka laž mora biti prvič ali drugič posvarjena, tretjič pa neizogibno tepena. Ne pustite otrokom goljufati, ne krasti, ali samim jemati, tudi kruha ne! Kar človek izprosi, svobodno nosi; kar pa ukrade, naj vrne in sam nazaj nese! Ne dopustite otrokom be-

račiti, pa tudi vbogajme ne dajajte mladim beračem: mlad berač - star tat!

4. Skrbite otrokom za varuhe! Prvi varuh otrokom je strah božji. Iz mladega jim pravite, da Bog vse vidi in vse ve, naj bo tema še tako trda, naj bo stena še tako debela: Bogu se skriti ne moremo. Povejte otroku, kako ima Bog rad pridne, nedolžne otroke, kako pa tepe hudobne, ki ga žalijo, Učite jih bolj skrbno se varovati greha, kakor pa smrti. In pogosto jim ponavljajte, kar je bogaboječa mati Blanka svojemu kraljevemu sinu Ludoviku neprenehoma pravila: "Moj sin, veš, kako te imam rada. Pa ti povem, da bi te rajši videla mrtvega, kakor bi zvedela, da si storil en sam smrtni greh." Največje hudo je greh.

Drugi varuh nedolžnih otrok je sramežljivost, ki pordeči nedolžno lice, ako kaj nespodobnega sliši ali vidi - sveta notranja groza pred vsem nespodobnim. Vadite svoje sinove in hčere, da se spodobno oblačijo in vedejo. Sama beseda "To je grdo!" jih mora prestrašiti in jim ohraniti sveto čistost. Sramežljivost je varuhinja devištva.

Tretji varuh za dušo in telo ne-

dolžne mladine je angel varuh, vsakemu od Boga poslan, da ga vodi, opominja, svari in varuje. Naj ga človek le posluša! Vadite otroke, da se vsako jutro in vsak večer priporočajo angelu varuhu in ga ne žalijo. Kolikorkrat kaj nerodnega storijo, jih opomnite, da jih vidi angel varuh. Otrok ne sme nikoli pozabiti, da ni sam, da ga bo sveti strah storiti kaj, česar bi ga bilo sram vpričo staršev, učiteljev in poštenih ljudi.

5. Skrbite otrokom za poseben strah! Prvi strah mora biti šiba. Brezovo olje zaceli razvade mladih dni in šiba novo mašo poje, to je: pridne otroke zredi. Ako dete dveh let ne uboga, le hitro mu pomagaj! Hudobija, pravi Sveti Duh, je vsajena globoko v otrokovo srce - šiba jo bo spodila. Ne igray se s šibo - šiba je sveta reč. Nikdar pa ne tepi v jezi! Jeza je iz pekla, od tam pa kaj pride ne pride. Ne tepi preveč: kar je preostro, se rado skrha in dobi škrbine, ki se težko zbrusijo. Ne tepi premalo ali presladko; medena potica ni zdrava: od nje rad trebuh boli, od sladkarnja pa srce. Ne tepi po krivici, da bi enega otroka ubijal, drugega lizal in izgovarjal ter mu potuho dajal. Tepi po zasluženju, da poreče, kakor je nekdanj hči očetu rekla: "Oče, le tepite me, saj sem zaslužila!" Kjer je pri otrocih šibe premalo, bo palice preveč.

Drugi strah mora biti otrokom izguba vaše ljubezni. Nikar, da bi jim obljube delali in si z darovi kupovali, da vas ubogajo, rekoč: "Ančka, pojdi zibat malega, ti bom dala medu! Tonček, pojdi živino vračat, boš dobil orehov!..." Brez vsake obljube mora iti in če otrok pridno stori, naj dobi plačilo. Terjati otroci staršev ne smejo, le poprositi. Zamera staršev jih mora bolj boleti, kakor skala za nohtom.

Tretji strah za otroke pa je zamera božja. Povejte jim, kako hudo se človeku godi, ki Boga zapu-

sti. Greh na vesti jih mora huje peči, kakor pa žareči ogel na roki.

6. Skrbite otrokom za pošteno družbo! Ne pustite, da se potepajo. Izberite jim poštene tovariše in tovarišice, naj se z njimi razveseljujejo, igrajo in skačejo. Otrok pač ne more biti sam, sam je le volk. Glejte pa skrbno, kaj se igrajo: ena grintava ovca celo čredo okuži.

Odraslim skrbite za dobro službo pri poštenih ljudeh, ob času pa tudi za poštenega zakonskega druga ali družico. Toda ne siliti, le svetovati je staršev sveta pravica. Prisiljena reč ni dobra, a po cestah pregrehe se prava sreča ne sreča. Poštena družba je sveta reč, slaba tovarišija pa je smola na suknji.

7. Skrbite otrokom za pravo pobožnost! Pravemu kristjanu so potrebne tri svete reči: Prvič vsako jutro in vsak večer moliti. Rajši pustite živino brez krme, kakor pa otroka brez molitve. Ne veliko: le sveti križ in obuditi dober namen jih navadite iz mladega. Ako Boga ne bodo pozabili, tudi Bog njih ne bo.

Druga pobožnemu kristjanu potrebna reč je, da vsako nedeljo in zapovedan praznik obhaja službo božjo: da je pri maši in božji besedi. Otroci zdivjajo, ako malokdaj pridejo v cerkev. Človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki pride iz božjih ust. Kakor mlada jag-njeta na zeleno pašo, tako vodite svoje otroke v cerkev, kajti takih je nebeško kraljestvo. Gorje staršem, ki sami ne gredo v božje kraljestvo in tudi otrokom branijo. Takih sodba bo strašna.

Tretja reč pa je pogosto preje-manje svetih zakramentov. Pogosta spoved je roka božja za mlade ljudi, pogosto obhajilo pa nebeški studenec. "Jaz sem trta," pravi Jezus, "vi ste moje mladike". Najlepše mladike so mladi ljudje. Mlado srce hoče ljubiti, ljubezen je njega življenje. "Jaz sem pot, resnica in življe-

nje," govori Jezus. Mlado srce išče, koga bi ljubilo, usmiljeni Jezus pa išče prav ljubeče srce in kliče: "Sin, hči moja, daj mi svoje srce!" To se zgodi pri vrednem obhajilu. Kakor se jagnjeta od zelenja lepo omladijo, rože od jutranje rose lepše razcvetijo, tako oživijo fantje in dekleta po pogostem in vrednem sv. obhajilu. Kdo jim ga ne bi priporočal? Poredko hoditi kbožji mizi je lenoba v službi božji, lenoba pa je naglavni greh.

Le tako se pobožno živi. "Pobožnost je za vse dobra," pravi sveti

Pavel, "ker ima obljube tega in prihodnjega življenja."

Preljubi očetje in drage matere! Sreča ali nesreča prihodnjih dni leži v vaših rokah - to so vaši otroci. Kakor jih boste zredili, take čase, dobre ali slabe, bomo imeli, vi pa krvavo šibo ali zlato krono po svojih otrocih. Vsak dan prosite v očenašu, naj bi Bog uslišal vaših sedem prošenj, ki jih vsebuje Gospodova molitev. Prosim vas tudi jaz v imenu svetega Boga: uslišite tudi vi sedem prošenj za dobro vzgojo otrok!

Družina po dnevnem delu (slik. Richter)

Ostani v nižavi, potem za tebe ni nobene nevarnosti, da bi globoko padel. Pride čas tudi za tebe, ko boš prišel na višave, ki se imenujejo - nebeške.

Vse tvoje trditve in vsi tvoji dokazi naj imajo pametno misel, jezik z ljubeznijo namazan in ljubeznivo obliko!

Preveč ljudi je, ki so kakor samokolnica: vajeni so samo na porivanje in na prevračanje.

Presveta Evharistija je točka, kjer se srečata Bog in duša: Bog z vsemi svojimi milostmi, duša z vsemi potrebami in slabostmi.

Staršev najlepše veselje je veselje nad dobro vzgojenim otrokom.

Mati je srce, otroci usta; od ust izveš, kaj v srcu prebiva.

Prvo orožje v naših bojih je cela in odločna volja. Samo želiti in hrepeneti po nebeškem kraljestvu - še ni volja.

Gorečnost

/ Iz šole
trpljenja/

kljub žrtvam

Trpljenje v človeškem življenju pride samo, proti naši volji. Bojimo se ga in se ga ognemo, če le moremo. So pa na svetu bili in so ter še bodo trpini, ki si trpljenje sami nalože. Mislim one, katere žene v žrtve in trpljenje gorečnost za božje kraljestvo na zemlji in za zveličanje duš, za pospeševanje dobrega in lajšanje človeške bede.

Tudi za te je božji Učenik poskrbel svoje pomožne učitelje, ki nas s svojim zgledom uče, kako naj se žrtvujemo za Boga in bližnjega.

Med temi pomožnimi učitelji šole trpljenja imamo zlasti mi Slovani velikega moža v apostolu naših očetov – sv. Metodo. Samo gorečnost za širjenje božjega kraljestva med slovanskimi narodi ga je nagnila, da je s svojim bratom sv. Cirilom leta 863. prišel iz Soluna mednje in pričel svoje misijonsko delo.

Tedaj so med srednjeevropskimi slovanskimi narodi širili krščanstvo na severu nemški škofje in misijonarji, med južnimi italijanski. Res so bili med njimi tudi svetniški možje, a na splošno zlasti nemški škofje niso bili misijonarji v Kristusovem duhu. Ne širjenje božjega kraljestva, temveč širiti svojo nemško oblast in uslužniti Slované, to je bil njih prvi in glavni namen. Prišli so sicer s križem, toda tudi z mečem. S silo so uslužnjevali in krščevali hkrati, z mečem so jih silili da se dajo poučiti o krščanstvu.

Da tak način pokristjanjevanja med slovanskimi narodi ni rodil ljubezni do krščanstva in še manj do katoliške Cerkve, je jasno. To je z žalostjo videl tudi velikomravski knez Rastislav, saj je prav to ogrožalo tudi svobodo njegovega naroda. Zato je bilo čisto naravno, da se je obrnil na Carigrad s prošnjo po misijonarjih, ki bi prišli samo s križem in željo širiti božje kra-

ljestvo.

Na to povabilo sta se odzvala sv. Ciril in Metod, ki sta imela sicer grškega očeta, a sta po svoji slovanski materi ljubila slovansko kri in razumela slovanski jezik.

Vedela sta, da je jezik narodova last in ga je treba hraniti: to bo jez proti ponemčevanju. Obenem pa sta si bila na jasnem, da bodo Slovani po tolikih slabih izkušnjah z nemškimi misijonarji sprejeli nauk božji le v domačem jeziku. Zato sta sestavila posebne slovanske črke v nasprotju z nemškimi in prevedla v slovanski jezik sveto pismo in bogoslužne knjige. Nato sta šla z veliko gorečnostjo na delo za pokristjanjenje vseh Slovanov.

Ko je narod zaslišal izpred oltarja domačo besedo in razumel svete obrede ter božje nauke, je videl, da je nauk križa nauk ljubezni in mu od njega ne preti nemška sužnost. Z vsem srcem se je oklenil novih apostolov, množice so se dale krstiti in poučiti o sveti veri.

Načrt slovanskih apostolov je bil braniti svobodo vseh tedanjih velikih slovanskih skupin ter jih združiti pod varstvom in vodstvom naslednika sv. Petra, rimskega papeža, v mnogočeno meddržavno slovansko zvezo, v katero bi spadali vsi Slovani od Berlina do Benetk, od bližine Carigrada

pa tja daleč v Rusijo. Ta načrt je bil zlasti potreben, ker je prav tedaj nastopil v Carigradu nesrečni razkolnik Fotij z namenom, da odtrga vse vzhodne krščanske narode od Rima. Ko bi sv. Cirilu in Metodu ne nasprotovali nemški škofje, bi bili danes verjetno vsi slovanski narodi katoliški, tudi ruski. A Nemci so s srdom in zavistjo gledali, kako se med Slovani širi božje kraljestvo brez njih, proti njihovim političnim interesom.

Najprej so nemški škofje tožili sveta brata v Rimu, da vpeljavata v bogoslužje slovanski jezik. S tem so dosegli, da sta morala na dolgo pot v večno mesto. Papež Honorij ju je zaslišal in spoznal njih nedolžnost ter veliko in nesebično delo. Potrdil jima je slovansko bogoslužje. V znamenje potrjenja je v lateranski baziliki položil slovesno na oltar slovansko mašno knjigo (leta 868). Naša apostola je posvetil v škofa, Metoda pa še posebej imenoval za nadškofa nad vse slovanske narode. Ciril je v Rimu zbolel in umrl. Tako je vse ogromno delo pokristjanjenja Slovanov padlo na ramena Metodova.

Ko so nemški mogotci, nevredni svojih škofovskih služb, spoznali svoj poraz, so še bolj zadivjali. Ne le, da so začeli po svojih agentih delati Metodu vedno večje težave v misijonskem delu, tudi v Rimu so ga znova tožili. Obdolžili so ga razkolništva, češ da je v zvezi s Fotijem in da dela zanj. Tako je moral sv. Metod leta 871 ponovno v Rim na zagovor. A zloba je zopet propadla. Papež je spet potrdil Metodovo misijonsko delo in ga imenoval za svojega legata med slovanskimi narodi Srednje Evrope.

Toda nasprotniki tudi zdaj niso mirovali. Ker niso uspeli v Rimu, so hoteli uničiti slovanskega apostola na svojo pest. Povabili so ga na shod nemških škofov in v upanju na skupno delo se je odzval. Čim pa so ga dobili v svojo deželo, so navalili nadenj z zahtevo, naj se odpove škofiji in se vrne na Grško. A Metod se ni udal. Niti groženj, da ga bodo sicer umorili, se ni ustrašil.

Umoriti se ga sicer niso upali, toda vrgli so ga v ječo, kjer je dve leti in pol prestajal silne muke. Kaj so na nemškem škofijskem zboru in potem v zaporu z njim počeli, razvidimo iz papeževga pisma. Slovanski knez

Kocelj je namreč sporočil v Rim, kaj se je Metodu zgodilo. Pismo Janeza VIII, ki ga je pisal leta 873 predsedniku nemškega škofijskega zbora in najbolj zagriženemu slovanskemu nasprotniku, grofu Hermaricku, je ostra zahteva, naj nedolžnega Metoda takoj izpuste iz ječe. Papež našteva grozovitosti, s katerimi so ga hoteli prisiliti, naj odstopi. Med drugim pravi: "Za obžalovanje tvoje hudobije bi komaj zadostoval studenec solza. Tvoja predrznost in zverinsko divjaštvo presega besnost svetnega kneza. Sam bi ga bil celo udaril s konjskim bičem, ko bi ti drugi tega ne zabranili..." Metoda so topli, ga bili v obraz, stradali. Pa je veliki mož vse prestal iz ljubezni do Boga in slovanskih duš. Slednjič so ga na papežev pritisk le morali izpustiti. Oslabljen se je vrnil med svoje ovčice.

Človek bi mislil, da bo zloba vsaj odslej mirovala. Toda ne. Še tretjič so ga tožili. Že kot siv starček je moral v tretje nastopiti težavno potovanje iz Velehrada v Rim. Od papeža je dobil zopet samo pohvalo za svoje misijonsko delo. Vendar ga je dolga pot, poleg dušnega trpljenja zaradi nasprotovanj, še bolj izčrpala. Kljub temu se je po vmitvi iz Rima podal še v Carigrad, kjer je upal dobiti obrambo proti Germanom in je skušal rešiti slovanska plemena razkola. Smrt ga je slednjič rešila preganjanj in trpljenja. Umrl je dne 6. aprila 885.

Žal so po njegovi smrti začeli spet zmagovati Nemci. Izgnali so iz Moravske vse Metodove učence, njegove slovanske duhovnike. Z Gorazdom, ki ga je določil Metod za svojega naslednika, so se morali umakniti proti jugu. Kmalu je izginil tudi največji prijatelj slovanskih apostolov, panonski knez Kocelj, katerega so po poročilih Germani odvedli v Nemčijo in umorili.

Tako se krasno začeto delo naših blagovestnikov ni nikoli razvilo do popolnega razmaha, kakor sta želela. Strašna nesreča ne le za Slovane, katerih velik del je danes izven prave katoliške Cerkve, ampak tudi za vso Evropo in ves svet. Koliko odgovornost nosijo takratni nemški škofje s svojo nekrščansko politiko! Kar se danes godi po Nemčiji, je morda tudi posledica takratnega nemškega zatiranja Slovanov. Božji mlini

meljejo počasi, pa gotovo! - - -

In vendar je Metodovo delo pred Bogom vredno prav toliko, kakor bi bilo, če bi se mu posrečili vsi načrti. Zakaj? Ker je s svojim bratom delal s pravim namenom in iz ne-sebične ljubezni do božjega kraljestva na zemlji. Prav vdano prenašanje trpljenja pa daje delu posebno odliko.

Tudi danes imamo toliko gorečih duš po svetu. Ni nam treba daleč do njih - po naših naselbinah in župnijah imamo toliko žena in mož, ki sicer niso poklicani za tako veliko delo, kakor sv. Ciril in Metod, vendar pa se doma žrtvujejo za vse dobro. Verski napredek župnije jim je pri srcu, neustrašeno

delajo za katoliško stvar, ne boje se truda iti za faro od hiše do hiše... Koliko žrtev si s tem nakladajo, morda morajo celo preko sramotenja in hudih očitkov. Pa vendar žrtvujejo svoj čas, svoj trud. Gorečnost jih žene.

Kako lepo uči pomožni Kristusov učitelj šole trpljenja, sveti Metod: "Vsakdo, ki dela za Boga in vero, mora trpeti! Njegove žrtve so najlepši dar božjemu kraljestvu na zemlji!..."

Zato pa: Kjer moreš, delaj dobro! Ne glej na trpljenje, to ti bo Gospod stotero povrnil. Vedi, da "nebeško kraljestvo silo trpi"! Sveti Metod nas tako uči z vsem svojim življenjem.

K. Z.

Premišljevanje

Okna in vrata
zapiram svetu,
lesketu njegovih sijajev,
razcvetu vrtov in gajev,
in prisluškujem šepetu
Jezusa - Brata.
V sinjem sijaju
Njegovih oči se leskeče
čistejši soj sreče,
v svetem smehljaju
ustnic Njegovih
razliva se več medu
ko v bežnih cvetovih svetà.
V moji samoti
ni mrakú, ne bede.
Jezusove besede
v odrešeniški dobroti
mi bajajo, bajajo
in sitijo in napajajo
žejo in glad srca...

Bogdan Budnik

Roža skrivnostna

P. Miršek

Lepa si, lepá si, Roža Marija,
tebe časti vsa nebeška družina,
angelci lepo pojejo,
tebe, Marija, hvalijo!...

Tako prisrčno daje slovenska duša duška svoji otroški ljubezni do Marije v svojih narodnih cerkvenih pesmih. In koliko jih je! Prišle so naravnost iz ljudskega srca. Najlepše, čemur moremo primerjati svojo nebeško Mater, je roža, so cvetlice. Tudi za majsko Marijino pobožnost nismo našli lepšega imena, kakor ime cvetke - šmaruice, ki prav ta mesec cvete in vso svojo okolico napolnjuje s prijetnim vonjem. Že to samo napravi Slovencu naziv "Roža skrivnostna" tako lahko razumljiv in naraven, tako prisrčen in domač, da razlage skoraj ne potrebuje.

Pa ni samo slovenski način proslavljanja Marije s tem, da jo primerjamo roži. To ime seže v vso zgodovino Marijinega češčenja prav do prvih stoletij krščanstva, vzeli pa so ga že iz starega zakona. Že modri Sirah primerja v svoji knjigi (24, 18) neskončno Modrost roži: "Zrastla sem kakor palma v Kadesu in sem kakor roža v Jerihu". Te besede nanaša sv. Jeronim na Mater božjo: "Samo božja Mati Marija je taka lepa, prelepa roža iz Jerihe." V časih Siraha je rastla v okolici Jerihe po peščenih višavah prekrasna redka roža, najlepša v deželi. Danes jih ne dobiš več.

Tu ima verjetno naš litanijski naziv svoj izvor. Ker pa so vsi mistični nazivi v tem delu povezani več ali manj s svetim šotorom in jeruzalemskim templjem, zlasti zadnji trije, je mogoče, da so sestavljalci vzeli tudi

našega od tam. V skrinji zaveze je bila tudi razcvetena Aronova palica. V puščavi je začelo ljudstvo godrnjati nad svojima voditeljema Mojzesom in Aronom. Hotelo je druge voditelje. Da bi ljudstvu pokazal Bog sam, koga hoče za duhovnega vodjo, je ukazal Mojzesu, naj poglavarji dvanajstih rodov prinese vsak svojo palico v sveti šotor. Katerega palica bo čez noč razcvetena, tega hoče Bog ljudstvu za poglavarja in tega morajo sprejeti. Drugo jutro so našli ozelenelo Aro-

novo palico. To palico so dali v skrinjo zaveze, cerkveni učeniki pa so jo vzeli za predpodobo Marijino. Ob času Marijinem je bil judovski narod kakor suha palica, pokvarjen in brezbrizen za Boga. Rimsko gospodstvo ga je okužilo s poganskim duhom. Toda iz te "suhe palice" je naenkrat zacvetela prekrasna roža - Devica Marija, božja Roža, ki je rodila Zveličarja sveta.

Tudi prvi začetek Marijinega čiščenja v novem zakonu je v zvezi z rožami. Po izročilu so apostoli odprli Marijin grob: niso našli njenega telesa, ki je bilo vzeto v nebo, ampak polno prekrasno dišečih rož.

Sv. Janez Damaščan v svojih spisih takole proslavlja Marijo: "Bodi pozdravljena, ti nezvenljiva in prijetno dišeča Roža, katere vonj je privabil Gospoda nebes, da je prišel vate počivat! Ti prelepo dišeči rožni vrt Svetega Duha, iz katerega je vzel Kristus svoje telo!..."

Posebno lepo razloži primeru Marije z rožo njen veliki častilec, sveti Bernard: "Če je bila Eva trnje, ki je nas vse zbodlo in nam povzročilo celo smrt, je Marija vabliva in lepo dišeča roža, ki nam edina prinaša rešitev. Marija je bila bela roža s svojim devištvom, rdeča s svojo ljubeznijo; bela s svojo ljubeznijo do čednosti, rdeča s svojim sovraštvom do greha; bela s svojo čistostjo, rdeča s svojim bojem proti zli poželjivosti; bela s svojo ljubeznijo do Boga, rdeča s svojo sočutno ljubeznijo do bližnjega." Kako lepo, kako krasno pojasnilo našega naziva! - - -

Baje je bila roža jerihonska, na katero se nanaša Marijin naziv "Roža skrivnostna", res izredna, skrivnost-

na rastlina: že posušena je v vodi po več letih zopet oživela in se razcvetela. Da je tudi Marija, naša nebeška Roža, za nas vse skrivnostna, vemo vsi in se tega zaveda tudi Mati Cerkev. Koliko se je že v dva tisoč letih o Materi božji napisalo. Največji učenjaki so uporabljali vse svoje umske zmožnosti, največji pridigarji svoje govorniške sposobnosti in pesniki svoje talente - da so pisali, govorili in peli o Mariji. Pojasnjevali so njeno vzvišeno čast, opisovali njeno osebo, njene čednosti. Pokazali so nanjo kot Devico, kot Mater božjo, kot našo Mater in Kraljico nebes in zemlje. In vendar je vse to tako malo, skromno čebljanje otroka. Vsak poskus nam samo jasno priča, da je Marija resnično "Roža skrivnostna", za naš popapeči in grešni svet nerazložljiva in nepojasnljiva. Čim več se o njej piše, tem večja skrivnost nam postaja. Če vzamemo samo to, kako je bilo mogoče, da je bila Marija kot človeški otrok - Mati Boga samega, pa naš um obstane in ostrmi, razložiti si tega ne more. Šele večnost nam bo odgrnila zastor in blagor nam, če bomo tako srečni, da bomo Marijo nekoč na veke proslavljali, kakor jo tudi tu na zemlji goreče častimo!

O nebeška "Roža skrivnostna!" Nebo in zemlja sta napolnjena s prelepo dišečim vonjem tvojih čednosti. Prosim te, pošlji vsaj rahel dih tega svojega vonja tudi v moje grešno srce. Tvoj vonj ozdravlja vsakega, ki ga radovoljno in s trdno vero sprejme. Naredi, da bom postal tudi jaz prijeten vonj za Kristusa. O, sladka "Roža skrivnostna", izprosi mi to veliko milost. Amen.

Mesečni misijonski namen:

DA BI TISK, RADIO IN KINO SLUŽILI RAZŠIRJEVANJU RESNICE

Lepa in bogata Savinjska dolina na Štajerskem je kar posejana z Marijinimi cerkvami. Mati božja čuva celo dolino: ob izviru Savinje stoji cerkev Marije Snežne v Solčavi, na koncu Savinjske doline, blizu Celja, pa stoji veličastna božjepotna cerkev Device Marije v Petrovčah. Kokarje, ki nas danes zanimajo, so v Zgornji Savinjski dolini. To je podružnica največje in najznamenitejše fare v gornjegrajski dekaniji, Račice ob Savinji.

Cerkev kokarske Marije stoji na nizkem gričku in romar lahko izped nje pregleda lepo dolino. V ozadju pa se dviga Čretska planina, vsa obraščena s temnimi gozdovi.

Prvič se omenja cerkev v Kokarjah leta 1426 v nekih listinah benediktinskega samostana v Gornjem gradu. Toda takrat je bila na onem mestu še stara cerkvica, ali morda le mala Marijina kapela. Do sedanje velike in veličastne cerkve pa je prišlo takole:

V času, ko je bil v Gornjem gradu opat Gašpar Pinter, je obiskala Zgornjo Savinjsko dolino tako huda zima, da so ljudje zmrzovali do smrti kar na cestah in je živina cepala po hlevih, in to sredi meseca marca, ko bi že morala nastopiti pomlad. Vse ljudstvo je bilo popolnoma obupano. Tedaj je opat Gašpar povabil vse duhovnike okraja, naj pridejo napraznik svetega Gregorija (12. marca 1453) s svojimi verniki v Gornji grad. Res se je zbrala velika množica ljudstva in

priredila procesijo s presv. Rešnjim Telesom k Marijini kapeli na Kokarje. Na priprošnjo Matere božje so hoteli verniki odvrniti od sebe hudo nadlogo. S to procesijo so bile združene težke žrtve: od mraza je vse pokalo, pot pa je bila dolga tri ure, s procesijo najbrž še več. Ljudstvo je med potjo molilo in pelo ter klicalo k Mariji in njenemu Sinu za pomoč. Sveto Rešnje Telo je nosil opat sam, obdan od duhovnikov in redovnikov. Zanj je bila ledena pot še posebno težavna.

Procesija je dospela na griček h kapelici. Le nekaj desetih ljudi je moglo vanjo, ostali tisoči so zunaj molili in peli, ko se je začela sveta maša. Romarji so kar šklepetali od mraza in skoraj niso mogli poklekniti, od otrdelosti, ko jim je zvonček naznanil, da se začenja najsvetejši trenutek daritve, povzdigovanje. Tedaj pa - glejte čudo! Ko je opat povzdignil Najsvejšo hostijo, je zapihal od juga topel veter. Vse se je zgrudilo na kolena in iz množice se je dvignil glasen vzklik zahvale Mariji rešiteljici. Takrat je ljudstvo naredilo obljubo: V zahvalo, o Marija, ti bomo pozidali veliko in lepo cerkev! - Obljubo so izpolnili še isto leto, saj pravi zgodovina, da je bila cerkev v Kokarjah pozidana leta 1453.

Čudežni dogodek je naslikan na deski, ki je 69 cm široka in 94 cm visoka. Slika predstavlja oltar stare kapelice, pred katerim stoji opat s številno duhovščino in povzdiguje

Najsvetejše. Ljudstvo kleči na vseh straneh, nad njimi pa plava nova cerkev, ki so jo verniki obljubili pozidati. Slika je še dobro ohranjena in visi na steni v kokarski cerkvi. Ima zgodovinsko vrednost tudi zato, ker nam kaže takratno cerkveno opravo, obred pri sveti maši in ljudsko narodno nošo tistih krajev.

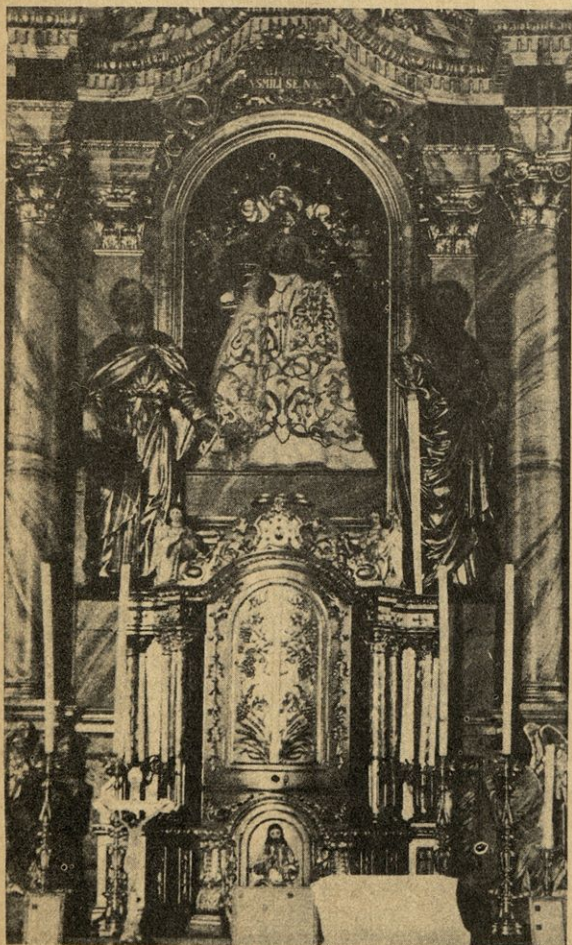
Do današnjega dne obhajajo v Kokarjah spomin na čudežni dogodek: največji romarski shod je vsako leto na kvaterni petek v postu, petek po prvi postni nedelji. Ljudstva je toliko, da ima osem duhovnikov na predvečer in naslednji dan vse dopoldne dosti dela. Ravno letos so obhajali petstoletnico te božje poti.

Marijina podoba v Kokarjah je nad vse lepa in ljubezniva. Kip je po stari navadi naših božjepotnih cer-

kva oblečen v svilen in z zlatom vezeno obleko, na glavi pa ima Marija naravne lase. Njen obraz se ljubeznivo smehlja. V desnici drži Mati božja jabolko, na levici ima Jezusa. Ona in Dete imata na glavi krono. Ves oltar, ki sega prav do stropa, je bogato pozlačen, zlasti Marijin tron in tabernakelj. Tabernakelj je dvojni: zgoraj za monštranco, spodaj za ciborij. Kadar se izpostavlja, je treba samo odpreti tabernakeljska vrata in monštranca je že na svojem mestu izpostavljena. Na vsaki strani Marijinega trona stojita prvaka apostolov, sveta Peter in Pavel. Nad obokoma, kjer hodijo romarji okrog oltarja, pa je na eni strani sveti papež Gregorij, na katerega praznik se je pred 500 leti zgodil vremenski čudež, na drugi strani pa sveti Nikolaj, patron splavarjev, ki ga imajo prav zato skoraj v vsaki cerkvi Zgornje Savinjske doline.

Razen omenjenega kvaternega petka so v Kokarjah večji romarski shodi na belo nedeljo in na škapulirsko nedeljo. Pozno opravilo je tudi na vse Marijine praznike, pa tudi ob delavnikih je v kokarski cerkvi pogosto sveta maša. Ljudje naročajo svete maše za Kokarje v bližnjem frančiškanskem samostanu Nazarje.

V prvih stoletjih obstoja je bila v Kokarjah daleč okrog znana božja pot. Romarji so prihajali iz cele Štajerske, Kranjske in celo iz Hrvaške. Gotovo je kokarska božja pot trpela v poznejših stoletjih, ko je v neposredni bližini nastalo toliko drugih božjepotnih cerkva: Marija v Nazarjih, Marija pri Novi Štifti nad Gornjim gradom, Mati božja na Čreti, slavna božja pot pri sv. Frančišku Ksaveriju in Sv. Križ pri Belih vodah. Toda bližnjih romarjev pride v Kokarje še vedno dosti in božja pot tudi drugod še ni pozabljena. Še pred kakimi tridesetimi leti je prišel v Kokarje duhovnik iz Hrvatskega Zagorja ob Sotli. Neka umirajoča žena mu je naročila, naj gre namesto nje v Ko-

Kokarska božja pot.
Na levi: Kokarska Marija.

karje na božjo pot ter naj tam opravi sveto mašo po njenem namenu. Duhovnik je povedal, da v njegovi župniji ljudje večkrat naročajo molitve in maše na čast kokarski Materi božji, da pa on ni vedel, kaj to pomeni, dokler ni sam prišel na božjepotno mesto.

Kokarska cerkev je nekaj nad 25 metrov dolga, 7 metrov široka in 6 metrov visoka. Ker v romarskih cerkvah navadno ni cerkvenih klopi, stavba lahko obseže mnogo vernikov. Naša božja pot ima še dva stranska oltarja, od katerih je eden posvečen svetemu Jožefu, drugi pa sveti Ani. Cerkev je vedno dobro oskrbovana, zelo snažna in lepo poslikana. Na stropu je slika, kako Marija daruje v templju Jezusa, in še več drugih slik iz Marijinega življenja. Posebno lepe so slike Marijinih učenikov: sv. Bernarda, sv. Dominika, sv. Bonaventure in sv. Alfonza. Romarji so bili vselej do kokarske Matere božje zelo radodarni in so oskrbeli božji poti tudi izredno lepo cerkveno obleko.

Poleg cerkve stoji velika romarska hiša. En del služi za stanovanje duhovnikom, ki pridejo pomagat na

romanja, v drugem prostornem delu pa dobe toplo zavetišče romarji, ki ostanejo pri Mariji čez noč.

V Kokarjah so imeli vedno tudi lepo in mogočno zvonjenje, saj brez pritrkavanja si slovenske božje poti ne moremo predstavljati. Toda prva svetovna vojna jim je pobrala zvonove, druga pa ravno tako.

Naša božja pot je nad eno uro oddaljena od farne cerkve v Rečici. Ker so Kokarje velika in premožna vas ter je v bližini še več lepih vasi, so prebivalci že od začetka želeli in prosili, naj bi kokarska cerkev postala župna. Tako sta leta 1783. škofija in okrožni urad v Celju določila, da dobijo Kokarje svojega duhovnika. Dve leti pozneje je na to pristala tudi vlada, toda že naslednje leto je kar na lepem določila, da se nova fara ustanovi v Nazarjih. Tako je ostalo do danes: božja pot Kokarje je še vedno samo rečiška podružnica.

P. Odilo ofm

ZAKONSKI STAN je tako pogosto vrt, v katerem raste in uspeva samo ena roža, ki se ji pravi žalostnik. Pogosto je zakonski stan ona urarjeva omara, v kateri so shranjene le take ure, ki bijejo. Zakonski stan je pogosto bolnišnica z bolniki, ki imajo hudo bolezen: pravimo ji ljubosumnost. Zakonski stan je tolikokrat procesija, pred katero hodi vedno križ...

Kdo je kriv, če je Tvoj zakon tak? Si se že kdaj vprašal?

Skozi viharje gre moja pot...

V tej številki naš kitajski misijonar P. Rudolf Pifko ofm zaključuje svoje zanimive spomine, kaj vse je doživel pod komunističnim terorjem. Konča z opisom zadnjih uric pred izgonom iz Kitajske. "Ko bi imel čas, bi o teh nepozabnih dneh 'rdeče svobode' lahko napisal debelo knjigo," mi je nedavno omenil v pismu. Lahko mu verjamemo.

P. Rudolf je ostal mesec dni v Hongkongu, da si je malo opomogel in je dobil potrebna dovoljenja. (Iz teh dni je tudi njegova slika pri naslovu članka!) Dne 14. avgusta je odpotoval preko Filipinov in Formoze na Japonsko, od tod pa proti Avstraliji. Tam deluje zdaj med slovenskimi naseljenci, obenem pa pridno študira angleški jezik ter se tako vneto pripravlja za povrnitev v svoj kitajski misijon.

Želimo mu, da bi se kaj kmalu izpolnila ta njegova želja. In še kaj naj se oglasil

Dne 14. julija 1952 - Klicali so nas na okrajno policijsko glavarstvo. Tokrat zadnjikrat. Izropali so nas že do zadnjega, zapore smo že prav vsi okusili v obilni meri - vse samo zato, da bi izgubili pogum in se prostovoljno umaknili iz Kitajske. Toda vztrajali smo in končno jim ni kazalo prav nič drugega, kakor da nam izdajo zadnje povelje: Izgon! Sicer smo pričakovali iz dneva v dan celo smrt, zato smo to zadnjo odredbo sprejeli s presenečenjem. Kljub hudim razmeram smo se tako vživeli v vsakdanje žrtve in skrito dušnopastirsko delo, da si odhoda kar nismo mogli predstavljati.

Ta dan so v zaporu pridržali patra predstojnika kot jamstvo, da bomo res mirno odšli. Še čudno, da mene niso, saj so bile obtožbe proti meni še večje. Kaj vse so mi očitali, dasi se sam nisem mogel spomniti, da bi kdajkoli s kom stopal brezobzirno. Pa naj že bo doma v krogu svojih bolnikov, ali pa na zatožni klopi pred sodniki: vedno sem le z vso odločnostjo branil resnico, to pa jim ni šlo v račune. Še drugi misijonarji so mi zavidali mirnost. No, komunist ti že najde "zločin", pa če je obtožba še tako neverjetna.

Ta dan se nam je vsem srce trgalo od bolesti. Zapustiti to ljubljeno zemljo našega dela! Zapustiti kitajsko ljudstvo, kateremu smo ves čas preganjanj darovali svoje trpljenje! Zapustiti čredo kristjanov, kateri smo bili dodeljeni kot vodniki

k večni sreči...

To zadnjo noč v dragem kitajskem misijonu pač nisem mogel zatisniti očesa. Kristjani so nam od vseh strani pošiljali pisma, ki so bila polna zaupanja v bodočnost katoliške Cerkve velike Kitajske in nas prosili, naj se prav gotovo vrnemo. Celopogani so skrivaj prihajali na misijon, da nas pozdravijo in žele srečno pot ter srečen povratek.

Ob tretji uri zjutraj sem se pripravil k molitvi. Zadnjikrat v svoji prvi dobi delovanja na Kitajskem sem bral sveto mašo. Daroval sem jo za naš misijon, za naše vernike, za trpeče in preganjane kristjane, za vse odpadle, za vso pogansko Kitajsko... Vseh znancev sem še posebej spominjal. Saj se mi je zdelo, da sem kje v katakombah. Brez mašnega oblačila, brez oltarnih posod, brez sveč... Sobo je razsvetljevala le navadna petrolejka. A prepričan sem, da je bila ta sveta maša opravljena z večjo zbranostjo in doživetjem čudeža svete Evharistije, kakor najbolj slovesno opravilo v nabitopolni veličastni katedrali. Nikoli ne bom pozabil teh zadnjih dni.

Za zajtrk sem pripravil malo žgancev. Nismo imeli drugega, da bi pripravil kaj boljšega. Takoj nato smo morali v prihajajoči jutranji svetlobi s skromnimi osebnimi stvarmi, ki so nam ostale, zapustiti misijon. Bodi tisočkrat blagoslovljeno, nepozabno domovje tolikih doživetij! Če je božja volja, nas boš še sprejelo!

Naša skupina je odšla proti avtobusni postaji, kakor se je glasilo povelje. Tam smo morali čakati na svoje "stare rdeče znance", ki so prišli komaj ob sedmih. Sledil je strog pregled vseh naših stvari in stroga osebna preiskava. Pa so bili med vojaki tudi nam naklonjeni fantje, ki so nam marsikaj spregledali, kar bi sicer morale dobiti novega lastnika. Meni so pobrali samovse fotografije iz misijonskega življenja, nekaj zapiskov in karto ozvezdij. Nato smo morali stopiti v avto, ki nas je odpeljal na dvajset milj dolgo pot, iz Linglinga v Lengshuitan. Tu je namreč edina železniška postaja v naši misijonski pokrajini. Že od daleč sem pozdravljal meni tako znane kraje, saj je bil prav tu moj prvi samostojni misijon. Avto je z nami drvel po cesti komaj kakih petdeset korakov od moje nekdanje postaje, ki leži malo pred mestom na nizki vzpetini. Povesil sem oči od žalosti. Vse kot nekdanj, le križe so pometali iz pročelij in komunistična

Komunistična kitajska vlada je načrtno razpršila katoliške dijake shanghajske katoliške univerze po raznih visokih šolah države. In kaj je s tem dosegla? V Nankingu se je 30 preganjenih študentov in študentk našlo že v prvih dveh tednih. Prišli so skupno v cerkev in dosegli, da je duhovnik daroval popoldansko mašo in jim pridigal. Ta njihova gorečnost je ohrabrila tudi najbolj boječe katoliške dijake, nekaj poganskih pa je že nagnila za prestop v katoliško Cerkev.

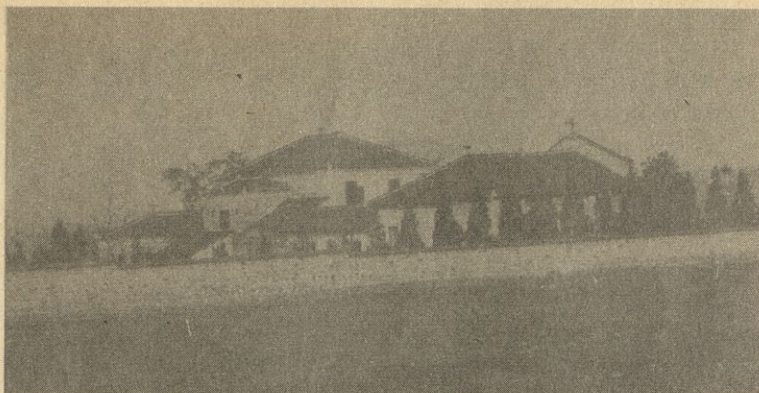
Kolegij Propagande v Rimu je pred nekaj stoletji ustanovil papež Urban VIII. in se danes imenuje po njem Urbanov kolegij. V njem študira to leto filozofijo in teologijo 222 študentov, pripadnikov 35 narodnosti. Med predavatelji - profesorji so tudi Slovenci, od katerih sta dva podravnatelja zavoda.

Zgovorno je pokazala vesoljnost Cerkve slovesnost mašniškega posvečenja, ki se je vršila v Kolegiju v decembru lanskega leta. Kardinal Fumasoni-Biondi je posvetil 25 gojencev zavoda, ki so prišli iz tehle dežel: Italije (določen za Švedsko), Japonske, Kitajske, Vietnama, Siam, Indije, Iraka, Libanona, Južne Afrike, Belgijskega Konga, Dahomeya, Ugande, Toga, Avstralije in Združenih držav ameriških.

Častni naslov "Ameriška katoliška madi 1953" je prejela Mrs. Mary Kirn Hoffer iz Covingtona, Ky. Od njenih šestih otrok so trije duhovniki in dve redovnici.

Mlada gospa je prišla v cerkev. Na glavi je imela zelo širok klobuk s celo cvetličarno v najbolj kričečih barvah. Ko je opazila, da bo ravno začetek pogrebne maše, je obesila klobuk v cerkveni veži, na glavo pa dala rutico. Res se ji ni zdelo spodobno, da bi imela na glavi tak klobuk ob priliki žalovanja. - Toda lahko si predstavljate njeno presenečenje, ko so pogrebci skrsto prišli v cerkev: na krsti je bil poleg drugih vencov pritrjen tudi - njen klobuk. Eden pogrebcev je mislil, da je nekdo z vencem zamudil in ga je prinesel v cerkveno ve-

Misijon Lengshuitan, nekdanja postaja p. Rudolfa.

straža je izpred vrat gledala naš transport...

Ko je v mestu avto obstal in smo izstopili, je takoj nekdo začel kričati nad ljudstvom, naj se ne bliža vozilu in nam. Bil je naš stari "tovariš", sam komisar policijskega poveljstva. Poglej no ljubezen, tudi on nas spremlja! Kakšna čast za nas, da smo zopet v njegovem "varstvu"! Navadno imajo državniki visoko spremstvo, nas pa tudi niso hoteli pustiti iz Kitajske brez njega. Prav na vsak korak nam je sledila "častna straža".

Vse popoldne smo čakali in nismo še nič zaužili. Ko ob petih še ni bilo vlaka, so nam končno dovolili, da si smemo dobiti kosilo. Seveda smo tudi jest odšli s spremstvom. Oni so nam naročili, mi smo le sedli in se okrepčali. Še nikoli nismo jedli tako okusnega kosila, kakor prav ta zadnji dan bivanja v misijonu. Ljudstvo pa se je kljub prepovedi drenjalo okrog nas in nas zvedavo opazovalo. Koliko obrazov sem prepoznal! Moji nekdanji kristjani in tudi poganski prijatelji so prihajali, da mi skrivaj mignejo v pozdrav. Kakšna tolažba za misijonarja, ko vidi, da še mislijo nanj in mu je to poročstvo, da tudi njegovih naukov še niso pozabili.

Nato smo morali nazaj na železniško postajo, a vlak je pripeljal šele ob enajstih zvečer. Poklicali so nas, nam odkazali prostor v vagonu in nas izročili železniški policiji. Vožnja proti jugu se je začela. A miru nismo imeli, saj so nas med potovanjem še trikrat temeljito preiskali. Te komunistične preiskave so prav zanimive, če imaš dobre živce...

V vagonu smo bili drugače prosti, vsaj na videz. Opazili pa smo dva moža, ki sta sedela na drugi strani vagona in na nas stalno pazila. Bila sta v civilu, a svojega zanimanja za nas le

nista mogla skriti. Spoznali smo v možeh naša osebna "angela varuha" v zadnjih letih, ki sta nam sledila prav do zadnje postaje.

Meja. Še zadnja, nepopisljiva preiskava. Zopet so premetali vso prtljago in nas pregledali od glave do peta, kaj nosimo pri sebi. Pozvali so nas, naj "uredimo glede svojega denarja", ki pa ga nismo imeli. Nato smo morali oddati policijski nalog izгона in pokazali so nam smer proti nizkemu gričku.

Stopali smo počasi navzgor. Nihče nam ni sledil. Potem smo po mali ravnici napravili kakih petdeset korakov in znašli smo se v svobodnem svetu, katerega že toliko časa nismo uživali. Nasproti nam je pritekla straža in nas veselo klicala: "Father, Father..." Kako domače je zvenelo! Nobenih preiskav, nobenih sitnosti, nobenih "vojaških časti" več. Pokazali so nam hotel, k nam pa sta že prihajala dva misijonarja, ki sta dan za dnem na tem mestu sprejemala nove sobrate - izgnance rdeče Kitajske. Vsedli smo se k poštemu okrepčilu in medtem dobili dovoljenje za prihod v Hongkong, čez eno uro pa nas je že sprejelo to svobodno obmorsko vele mesto. Prijetno smo se počutili v krogu misijonarjev, ki so nam nudili gostoljubni dom. - - -

To je naša pot in pot tisočerih. Res grenka in trpka, pa vendar tako bogata tihih veselih uric, ki jih človek pozabiti ne more. Le eno željo imam: da bi že kmalu vstala svobodna Kitajska, ki bi nas zopet sprejela in na široko odprla svoje srce božji milosti.

žo.

Če je gospa zahtevala klobuk nazaj, pa zgodba ne pove...

Indijski predsednik Rajendra Prasad in ministrski predsednik Pandit Nehru sta se v Novem Delhiju osebno udeležila slavnosti devetnajste stoletnice prihoda sv. Tomaža v Indijo. Pandit Nehru je ob

tej priliki izjavil: "Indijska ustava jamči udom vseh veroizpovedi ne le pravico do napredovanja, marveč tudi popolno svobodo izvrševanja in propovedovanja svoje vere."

V državi Texas živi star katoliški mož, ki je že več desetletij slep. Zato vselej naproša druge, da mu glasno

MESEČNI
NAMEN
MOLITVE

Za vsesplosno
priznanje
človeškega
dostojanstva

berejo in sicer vedno le iz ene knjige. Njen naslov je: "Faith of Our Fathers - Vera naših očetov".

Zanimivo je to, da se je že šest od teh naprošenih bralcev, ki bi drugače zelo verjetno nikoli ne vzeli v roke to branje, spreobrnilo po njem h katoliški veri. Pet jih je celo stopilo v semenišče in so postali duhovniki.

Lep primer, kaj more storiti dober tisk.

Pri radijski uri vprašanj je bilo zastavljeno tudi vprašanje:

"Koliko denarja je zapustil bogataš Rockefeller ob svoji smrti?"

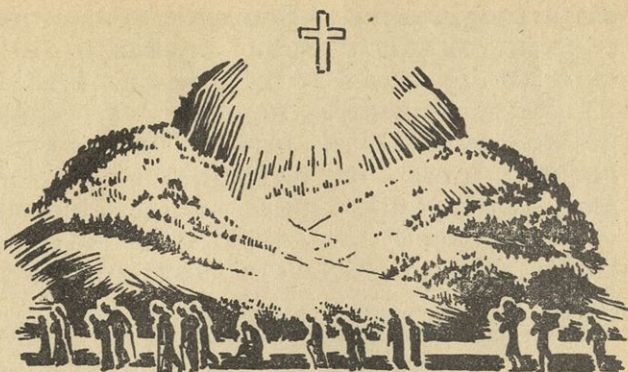
"Prav vsega do zadnjega centa! Ničesar ni mogel vzeti s seboj v večnost," se je hitro in gladko odrezal fant, ki je bil vprašan.

Dvorana je resničnemu odgovoru burno zaploskala.

POTA BOŽJE PREVIDNOSTI

P. Fortunat OFM

KRISTUS potrebuje apostolov. Po njih išče duše, po njih prinaša svetlobo onim, ki tavajo v temi dvomov in nevednosti. Kdor zna ceniti zaklad svete vere, ne bo zamudil nobene priložnosti za apostolat. Koliko dobrega lahko naredimo z nekaj toplimi besedami, ki so izraz naše vere in ljubezni do Gospoda, nam priča Luizina izpoved:

Nenadoma sem zvedela, da je zelo sposobna in dobro vzgojena prijateljica Verena, katere ideje so bile zame svetilnik, postala katoličanka. Bila sem presenečena. Ko sem potem med počitnicami preživela nekako deset dni v planinah v skupini dragih prijateljev, je bila med njimi tudi Verena. Bila je edina katoličanka. Bila sem v srcu žalostna zaradi skrbi, ki so me neprestano nadlegovale. Ona pa je med vsemi to uganila. Ko sva nekega večera vračali s sprehoda, mi je dejala, da vroče želi, da bi bila tudi jaz deležna pomoči, ki jo daje Gospod Jezus. "On, ki je velik, se naredi čisto majhen, da pride k nam skrit v podobi kruha samo zato, da nam pomaga... Ko bi le vedeli..." mi je pripovedovala.

Kadarkoli se na to spomnim, zopet vidim pot, po kateri sva šle, in ovinek, kjer so me te besede ustavile. Zdelo se mi je, da se je ustavila vsa narava in poslušala... Napolnjena sem bila v trenutku z nedopovedljivim občudovanjem. O, ko

bi Ga mogla prejeti vsaj enkrat! Jezus bi me ozdravil...

HREPENENJE PO OBHAJILU

Po vrnitvi v Milan sem ohranila gorečo željo, da bi prejela Jezusa - nisem pa imela želje, da bi postala katoličanka. Toda odslej je bilo na oltarju in pri maši nekaj, kar sem razumela: Jezus v hostiji. Nisem pa iskala, da bi vedela več: vse drugo je bilo zame postransko.

Po nekaj mesecih je padla moja odločitev: tudi jaz naj pristopim k obhajilni mizi in prejmem Jezusa! Toda preje sem želela spovedati se grehov, ki sem se jih tudi resnično kesala - vse zato, da bi Jezusa lepše prejela. Spovedi nisem poznala, toda mislila sem si, da bo nekaj podobnega: Naredila sem take in take grehe in prosim odpuščenja, da bi lahko prejela Jezusa. To naj bi bilo vse.

V stolnici je bila spovednica, ki je naredila vtis. Na njej je bil naveden domala sleherni evropski jezik. Duhovni oče, začutila sem ono bolno boječnost, ki jo nekoliko poznate. Še imam ostanke od nje. Dvakrat sem stopala mimo spovednice in obkrožila cerkveno ladjo. Odločitev, ki sem jo naredila, me je zelo težila. Čutila sem, da od nje zavisi vse moje življenje. Strašile so me misli na drage starše, spomin na inkvizitorske duhovnike, o katerih sem slišala v zgodovini; čutila sem strah, ki ga imajo nekatoličani do vsega, kar je

imajo nekatoličani do vsega, kar je katoliško. Toda volja je bila dovolj močna, da sem stopila v spovednico.

"Sveto obhajilo želite prejeti? Torej hočete postati katoličanka?" je vprašal spovednik, ko sem mu povedala svoje.

"Ne! Želim samo sveto obhajilo!"

Duhovnik je napisal nekaj na listič papirja in me poučil: "Pojdite k sestram v Cenacle na Via Monte Pietà! Tam boste dobili najprej pouk v katoliški veri, kajti kar tako ne morete prejeti Jezusa. To je zakrament. Dobiti morate verski pouk, potem šele boste šli k spovedi."

Bila sem preboječa, da bi mu povedala, da sem pripravljena na spoved.

SREČANJE Z BOGOM

Vsaj deset dni je ležal spovednikov listič na moji mizi. Nisem se mogla odločiti, šele po dolgem oklevanju sem zbrala ves svoj pogum in šla. Bilo je prvikrat v življenju, da sem bila v samostanu in govorila z redovnicami. Vedno sem imela nesпамeten strah do teh skrivnostnih zaprtih hiš. Navdajale so me z mislijo na neke vrste tajne in sumljive družbe in čudno oblečena bitja, ki izgledajo kot kipi...

V govorilnico je prišla mati predstojnica. Bila je drobna, živahno je mahala z rokami in njen obraz je bil nasmejan, istočasno pa je bil zaznamovan z trpljenjem, kar je takoj pridobilo moje srce.

"Pridi, moj dragi otrok!" me je vodila za sabo. Šli sva v majhno in tiho sobico v bližini kapele, kjer je bilo dnevno izpostavljeno Najsvetejše. To je bilo v začetku novembra 1927. Od tega dne pa do krsta sem preživela sleherni dan razen nedelje eno ali dve uri v tej govorilnici in poslušala mater Reggio. Moje občudovanje je rastlo. O, kako naš Gospod

Jezus govori, če poslušamo!

V življenju sem zopet našla lepoto. Vprašanja, ki so me bolešno begala skozi mojo mladost, so bila rešena: Odkod prihajamo? Kam gremo? Vse je se izravnalo v meni in prav nič nisem bila razočarana nad tem, kar sem vedno pričakovala od Boga. Treba je sicer imeti za vsakega spreobrnjenca mnogo razumevanja, kajti postopek odstranjevanja napačnega mišljenja in njegovih posledic napreduje počasi. Tako sem imela tudi jaz še vedno pomanjkanje razumevanja in mnogo dvomov, ki so se sukali okrog tega, kar mi je mati Reggio z ljubeznijo razlagala. Toda srečala sem se z Bogom.

TEŽAVE PRED KRSTOM

Božja milost ima svoja pota. Ko hodimo po njih, jih večkrat ne razumemo. Ko pa je pot prehojena in se oziramo nazaj, jasno spoznavamo: Bog zna prav tisto, kar smo mi smatrali za nesrečo, obrniti v našo korist. Dolga je bila pot Luise Jaques do krsta. Niti ni imela namena, da bi to pot kdaj nastopila, a hodila je po njej, ne da bi za to vedela. Vodila jo je božja previdnost.

Takole nam Luise opisuje dogodke pred krstom:

Moj krst je bil določen za dan 18. marca 1928, pa bi se kmalu zgodilo, da ga ne bi prejela. Dne 12. marca je namreč umrla moja "mamica". Zato sem morala malo prej odpotovati v Švico, da jo obiščem, zatisnem oči, pokopljem in uredim njeno skromno zapuščino. V Milan sem se vrnila zadnjo minuto. Kljub zapletljajem v družini, pri kateri sem služila, sem napravila duhovno obnovo, kakor mi je bilo pač mogoče sredi zmešnjav. Mati Reggio je bila vsa obupana: "Tak krst! Ni ne dekleta, ne duhovnika in ne botre!..." Duhovnik je namreč odšel v mesto in se je vrnil šele zadnji trenutek. Botra pa je živela v bližini samostana, toda pozabili so ji

povedati, da je ura spremenjena. Zame je pripravila krasen molitvenik z zlato obrezo in mojimi začetnimi črkami na platnicah. Toda jaz sem ves čas prosila Boga, naj mi da za botro vdovo z otroki in zame silno prikupno ženo, gospo Zofijo Ferrario iz Via Brera. Duhovni oče, tu je njen naslov. Upam, ds Vam bo Bog dal, ko ne bom več živela, da jo boste na svojem potovanju preko Italije obiskali in ji izročili moj hvaležni spomin nanjo. To čutim kot dolžnost za pomoč, ki sem jo našla v njej in v čuječi sestri prednici, da sem sledila

milosti. Drugače bi se potopila v težavah, ki napadajo vsakega spreobrnjenca in nastajajo zlasti zaradi domače družine ter zaradi lastnega notranjega odpora in te so najhujše.

Ker določene mi botre le ni bilo od nikoder, je mati Reggia, ne da bi vedela za mojo željo, okrenila k meni gospo Zofijo in rekla: "Božja volja je, da jo vzamete za svojo krščenko-varovanko!" - - -

Tako je bila uslišana tudi ta Luisina želja tihe molitve. Ker se je popolnoma darovala Bogu, ji Bog ni ničesar odrekel.

Dalje prih.

Materino pismo

Zadnji hip ga je Mati Marija rešila, da ni prišel v roke komunistom in bil z ostalimi tisoči vrnjenih kruto pobit. Po mnogih ovirah in težavah je v begunskem taborišču dovršil srednjo šolo in bil v slovenskem semenišču posvečen v mašnika. Za ta dan mu je mati, preprosta kmečka žena, od doma preko morij poslala pismo. Iz njega tako lepo diha slovenska verna mati, da je vredno objave. - Dr. Gregorij Rožman, škof ljubljanski

Preljubi moj sin!

Končana je pot, do cilja si dospel. Pred Tabo žrtvenik, na njem Rešitelj, ki bil Ti je v hudih dneh Voditelj, pri prvi Te daritvi je objel...

Ljubi moj sin! Danes je Tvoj tako dolgo zaželeni dan, tisti srečni dan, katerega si si zamislil že kot majhen deček. Ali se še spominjaš, ko si šel k prvemu svetemu obhajilu in sem Ti govorila: "Glej, da boš danes lepo prosil Jezusa, kaj bi od Njega rad! Danes ti ne bo nobene prošnje odrekel: kar Ga boš prosil, vse ti bo izpolnil." In Ti si rekel, da

Ga boš prosil. Ko si prišel domov iz cerkve, sem Te vprašala: "No, kaj si prosil Jezusa?" Ti pa si mi prav junaško odgovoril: "Mama, jaz sem molil za vas ter za pokojnega ateta. In za sebe sem Ga prosil, da bi bil kdaj gospod, takšen, ki mašo bere." Vstran sem se obrnila, da nisi videl solza, ki so mi stopile v oči. In rekla sem Ti: "Sinko, le priden bodi, vedno rad moli, pa boš lahko gospod!"

Bog je uslišal Tvojo in mojo prošnjo in Te je izbral. Pred tabernakljem Te blagoslavlja in Tvoja mama Te iskreno poljublja in po-

zdravlja.

Ljubi sinko, res je lep duhov - niški poklic, ali težak je. Vem, da boš težak križ nosil, ali nosi ga iz ljubezni do Jezusa. On, ki Te je izbral in poklical, da pojdi tudi Ti v Njegov vinograd, Ti bo dal tudi moč, da boš nosil križ iz ljubezni do Njega. Glej, da boš dober in svet duhovnik, duhovnik po Srcu Jezusovem, da boš veliko duš pripeljal v nebesa!

Oh, sinko, v duhu sem pri Tebi in bom prosila ljubega Boga in našo nebeško Mater, naj Ti vedno in povsod pomagata na težavnem potu proti nebesom: da ne boš nikoli pozabil na dan, ko si bil posvečen in mazi-ljen od Boga in si obljubil Njemu zvestobo za vedno. Prišli bodo križi in nadloge, prišle bodo skušnjave. A vedno se priporoči njej, nebeški Materi. Saj dobro veš, da Te še nikoli ni zapustila, v vseh nevarnostih

Ti je stala ob strani. Ona bo tudi v naprej Tvoja dobra Mati, da ne oma-gaš, ampak zmagaš.

Še bi Ti rada kaj napisala, ali ne morem. Pero mi odpoveduje, roka se mi trese, jokati moram... O Bog, zahvalim se Ti za vse križe, ki mi jih Tvoja božja previdnost nalaga! Bog že ve, zakaj ne smem biti s Teboj skupaj. Sinko moj, naj Te blagoslovim: Blagoslovi naj Te Bog Oče, Bog Sin, Bog Sveti Duh! Z ljubim Sinom naj Te blagoslovi Mati Marija!

Zdaj pa Te prav prisrčno poljubim: poljubim Tvojo glavo, da bi vedno mislil na Boga in Njegovo pričujočnost; poljubim Tvoje posvečene roke, ki bodo Boga držale, da bi vedno čiste ostale in ne bile nikoli omadeževane z nobenim grehom!

Sinko, naj sreča spremlja Te povsod in pota Tvoja vodi Bog!

Tvoja mama

Mati božje previdnosti

Če bila bi zemlja odeta z mrakovi,
če v noč bi jokali naši lesovi,
če bil bi nebes brez luči, zvezda,
če strah bi pretresal osrčje gora:

Zaupaj!

Nad tabo bedi v ljubezni bogati
previdnosti božje usmiljena Mati.

Če križev pot je vse tvoje življenje,
če njive rode ti samo trpljenje,
če v trnje zapleta se tvoj korak,
z bridkostjo prežet je trenutek vsak:

Zaupaj!

Nad tabo bedi v ljubezni bogati
previdnosti božje usmiljena Mati.

Vsa njena skrb je obrnjena vate,
srce bi svoje izčrpala zate:
ti reže kruhek, ti gladi pot,
vse njene misli so polne dobrot.

Zaupaj!

Glej, nate čaka tam v zarji zlati
previdnosti božje usmiljena Mati!

LEMONTSKI ODMETVI

• Nepozaben bo ostal Lemontu dan mašniškega posvečenja, sobota dne 13. junija. Med nami je bil prevzv. škof Gregorij Rožman, ki je prišel v spremstvu Rev. Slapšaka. Ostali gostje poleg sorodnikov novoposvečencev so bili Rt. Rev. Mons. Kiefer (iz Bridgeporta, Ohio, kjer je doma novomašnik p. Mark), Rt. Rev. Mons. Butala iz Joliet, Rev. Klopčič, Rev. Kuzma in nekateri naši patri s p. komisarjem na čelu.

Ordinacija se je pričela ob devetih. Vsi lepi obredi so potekali v najlepšem redu. Škofu sta asistirala p. Martin in p. Mirko, nižjo asistenco so tvorili kleriki, novomašnikom pa sta pomagala Rev. Slap-

šak in p. Rafael St.

Kosilo za vse, ki so prišli ta dan v Lemont, je bilo pripravljeno v Domu, g. škof pa je bil z novomašniki med samostansko družino.

Trem novim duhovnikom še enkrat iz srca čestitamo. O novih mašah pa bomo poročali v prihodnji številki.

• Prvo romanje iz Chicaga dne 24. maja je bilo kar lepo, četudi nas je dopoldne plašil dež. Ta dan je p. Benedikt Hoge OFM opravil svojo srebrno mašo. Slavnostni pridigar je bil prevzv. škof Gregorij Rožman. Kosilo smo imeli vsi skupaj, romarji in samostanska družina, v Romarskem domu. Bilo je prijetno domače: P.

Odilo je poskrbel, da je vse poteklo prav veselo razpoloženo. Seveda brez govorov pri takile slovesnosti tudi v Lemontu ne gre. Prevzvišeni se je zahvalil srebrnomašniku za vse, kar mu je storil v teh letih njegovega življenja v tujini.

Tudi popoldansko pobožnost ob pol treh je imel p. jubilat. Pred Marijo Pomagaj so zadonele pete litanije.

• Za Memorial Day dne 30. maja in naslednji dan je delala kratke duhovne vaje skupina clevelandskih deklet. Že več let prihajajo v Lemont in upamo, da bodo še. Kaj, ko bi se jim drugič pridružila še dekleta iz drugih slovenskih naselbin?

Govore je imel zanje p. gvardijan Benedikt.

● Dne 16. junija nas je, kakor vsako leto tolikokrat, spet obiskala skupina jolietških romaric. Naročile so romarsko mašo in v kapeli prepevale, kot bi jih bilo sto. Marija jih je gotovo vesela. Tudi mi smo jih in jim želimo, da bi še velikokrat poromale k nam.

● Delo v naši "Roženski dolinici", ki je počivalo čez zimo, se je spet začelo in prav lepo napreduje. Naš p. Martin zdaj vsak dan meša cement. Pot bo tekla v obliki rožnega venca tja za lurško votlino in nazaj. Nekaj novega in res lep okras našemu par-

ku. Relievi iz marmorja za sedem postajic Marijinih veselj so že dospeli iz Italije. Nič ne zaostajajo za onimi križevega pota.

Imena plemenitih darovalcev, ki so omogočili uresničitev "Roženske dolinice", bomo objavili v avgustovi številki.

* Rev. Mihael Pirnat v Butte, Montana, je umrl. Kar težko mi je bilo, ko sem to zvedel. Kolikokrat sem bil na svojih potovanjih pod njegovo prijazno streho. Tako po domače svase vedno pogovorila. On je čutil večje veselje kot jaz, če sem v fari za ljubljeno "Ave Marijo" dobro opravil. Tudi sam

je list skrbno prebiral in izdatno podpiral. Ta dobri gospod je bil za vse navdušen, kar je bilo slovenskega, zato se je vedno razveselil njegovega prihoda. Pri njem sem bil kot doma.

Dragi Father Pirnat! Bog naj Vam bo plačnik za vso gostoljubnost! Naj Vaša plemenita duša uživa pri Njem blaženi večni mir! Br. Antonin

● Prostor za darove na platnicah junijske številke smo ves porabili za majske lučke. Tako smo v tej številki mogli objaviti šele ostale darove maja, od junija pa samo Lučke. Ostale objavimo drugič. Toliko v vednost, da junijski dobrotniki ne bodo zaman iskali svojih imen.

ROMARJI! Vse lemontske romarje lepo prosimo, naj nam vsaj dva tedna pred prihodom na ameriške Brezje sporočijo, kdaj pridejo, koliko oseb želi prenočišče in za koliko dni. Za skupine naj nam vodstvo čim prej pošlje seznam imen v istem redu, kakor so se priglasile. Sporočite tudi, koliko je moških in koliko žensk. Le tako ne bo nepotrebnih zmešnjav pri razdeljevanju sob.

Želeli bi, naj bi se z dopisnico oglasili pred romanji vsi oni, ki bi hoteli v Domu dobiti kosilo, dasi ne mislijo ostati pri nas čez noč. To bo pomagalo našim delavcem v kuhinji, da ne bodo pripravili premalo ali preveč.

Romarje iz okolice Lemonta ob tej priliki vljudno prosimo, da ob velikih romanjih (na obletnico kronanja Marije Pomagaj dne 4. in 5. julija in na dan Slovenske Ženske Zveze dne 19. julija) prenočujejo doma. Tako bo več postelj na razpolago oddaljenim gostom.

Upoštevajte naše prošnje! Gre za red, ki bo služil Vam samim!

Svoja sporočila ne pošiljajte na posamezne osebe našega samostana; naslovite jih vedno na: Baraga Guest House, Box 608, Lemont, Ill.

Romarji, ki pridete v Chicago z vlakom ali busom ter iščete zvezo za Lemont! Zdaj je v Chicagu nova avtobusna postaja in sicer na vogalu CLARK in RANDOLPH cest: Bluebird Bus Station. Kupite listek do St. Mary's-Lemont. Bus stoji na številki 18. Ni treba nič prestopati.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

● CLEVELAND, Ohio - Piše Mary Ostanek: Čutin dolžnost, da se Mariji Pomagaj javno zahvalim za veliko uslišano prošnjo. Goreče smo jo prosili, da bi naš oče prejel svete zakramente. Prejel jih je lanskega avgusta v bolnišnici in še v januarju pred svojo smrtjo. Njemu so prinesli neizmerno tolažbo, mi pa se tudi ne moremo Mariji dovolj zahvaliti za izprošeno milost.

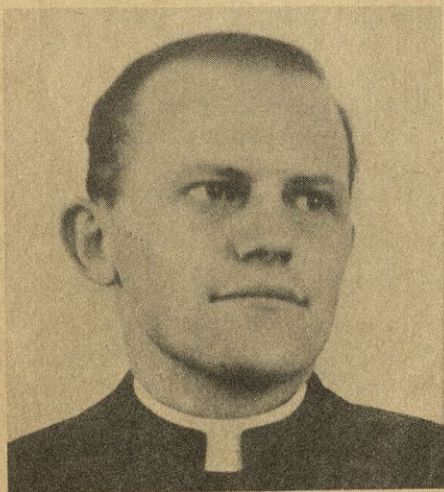
V ta namen pošiljam za sv. maše.

● DEPUE, Illinois - Piše Mary Zugich: Pošiljam Vam mal dar na čast Mariji Pomagaj in njenemu Sinu. Ne vem, kako naj bi se dostojno zahvalila za vse, kar sta mi v življenju dala. Težko je pisati o vsem, le srce ve in je polno hvaležnosti.

Prva zahvala jima gre za to, da sem imela dobre starše, ki so me vedno učili prav živeti in zvesto nositi križe in težave življenja. Sedem otrok sta zredila, pa nista od svojih staršev podedovala drugo kot blagoslov pridnih rok in zdravo pamet. Ko zdaj gledam nazaj, vem, da brez mi-

losti božje ne bi mogli ničesar doseči. Kako srečni smo, ki smo bili od svojih staršev poučeni, da lahko doprinašamo za lepši svet po božji volji, da lahko pomagamo svojemu bratu na zemlji.

Po toliko letih imam še dobro v spominu očeta. Pred seboj ga vidim, ko govori: "Jutri bo Marijin praznik. Sem se zaobljubil, da bom hodil k spovedi in obhajilu za Marijine dneve, dokler bom mogel." In mater vidim, ka doma berejo mašne knjige, ko ne morejo več k sveti maši. Še vedno slišim njene besede, ko me je objela za slovo: "Ne bom ti več mogla dati dobrega nasveta. Naj gresta Jezus in Marija s tabo na vseh potih. Nikdar ne pozabi prosit Marijo za svet pri vsakem začetem delu!" O, kako bi bilo lepo, ko bi bile vse mater take. In kako me je prosila, naj se nikdar ne pozabim zahvaliti za vsako reč, katero prejmem od Boga. Ni večje dediščine kot take materine in očetove besede, ki jih ni mogoče pozabiti vse življenje. Veliko žalostni dni sem preživela, pa v spominih

ŠE ENA NOVA MAŠA. Rev. Francis X. Rebol je novomašnik. Posvečen je bil na praznik sv. Antona Padovanskega, 13. junija, kot član zelo znane misijonske družbe Maryknoll. Generalni predstojnik, škof Raymond A. Lane, ga je posvetil in sicer v cerkvi Maryknoll Seminary, država New York. Skupno z njim je bilo posvečenih še 24 misijonskih duhovnikov.

Novomašnik Rebol je bil rojen v Šmartnem pod Šmarno goro dne 25. novembra 1925. Ljudsko šolo je končal v domači vasi, gimnazijo pa je začel v Ljubljani. S svojo materjo je prišel v Ameriko le en mesec pred izbruhom druge svetovne vojne, leta 1939. Očeta pa je imel že tukaj. Tako je France nadaljeval svoje študije v Clevelandu: najprej pri

oo. benediktinih, nato v stolni latinski šoli Cathedral High. Leta 1944. je stopil k Maryknoll-misijonarjem.

Father Rebol je zapel novo mašo v cerkvi sv. Vida v Clevelandu dne 21. junija. Novomašno pridigo je imel škof ljubljanski, prevzv. g. Gregorij Rožman. Na dan po posvečenju pa se je novomašnik udeležil posebne slovesnosti odhoda maryknollskih misijonarjev, ki se je vršila v katedrali sv. Patrika v New Yorku. Naš France je bil določen

za misijone na Formozi, kamor bo odšel kmalu po novi maši. Tako bomo Slovenci dobili v njem ne le novega duhovnika, ampak tudi novega misijonarja.

Misijonska družba Maryknoll je bila ustanovljena šele leta 1911, pa je že svetovno znana in razširjena. V vseh delih sveta ima svoje misijonske postojanke. Družba šteje 2500 članov. Kolikor nam je znano, je Father Francis Rebol prvi Slovenec, ki se jo je oklenil.

K mašniškemu posvečenju in novi maši mu priskrbeno čestitamo, na njegova misijonska pota pa kličemo obilico božjega blagoslova! Naj ga povsod spremlja Marija Pomagaj!

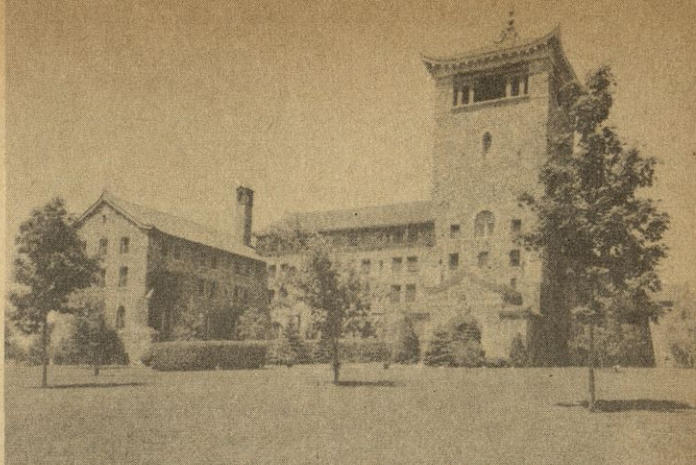
na starše in v hvaležnosti do Marije in Jezusa ni bil noben križ pretežak.

To je nekaj mojih misli k ostalemu, kar ste lepega napisali o materah v majski številki.

● ALFORTSVILLE, Francija - Piše Feliks M.: ... Ko bi vedeli, kakšno tolažbo nam vselej prinaša poslušanje plošč Marije Pomagaj. Vsako nedeljo je pri meni veliko obiskov tukajšnjih Slovencev. Solzni smo od veselja, ko poslušamo orelepi govor p. Odila in slovensko petje. Kako zelo nam je manjkalo tega, čutimo šele sedaj, ko imamo.

Upam, da bodo letošnja Vaša romanja k Mariji Pomagaj prinesla tudi kakšen spominček za nas, ki smo tako daleč od ameriških Brezij in moremo samo v mislih pohiteti na naš lepi Lemont.

● OGLESBY, Ill. - Pošilja Mary Ambrose: V eni zadnjih številc sem brala, da imate novega sobrata v Argentini, Franceta Burja, ki je zdaj stopil v frančiškanski red. Me je prav veselilo, da ste se ga spomnili. To je namreč od moje sestre

Maryknoll Seminary, N.Y.

sin in mi je ravno pisala, naj molimo zanj, da bi ostal stanovit.

Ima še dva sina, ki študirata pri salezijancih in bi tudi rada postala duhovnika, kar Bog daj. Sestrina družina je velika: ima devet otrok. Kar lepo bi bilo, ko bi izšli iz nje trije duhovniki, ali pa še več. Prišli pa so iz Moravč pri Domžalah.

Vsem želim srečo, posebno pa fantom! - Teta Mary.

Pozdravljam vse bralce!

NAŠI POKOJNI

Rev. Michael PIRNAT, Butte, Mont.
Jakob BUKOVEC, Cleveland, Ohio
Katharine TOMC, Cleveland, Ohio
Mary PERKO, Cleveland, Ohio
Frances VICIC, Cleveland, Ohio
Frank RACE, Cleveland, Ohio
Alojzija KOBAL, Conemaugh, Pa.
Matt KOCEVAR, Hibbing, Minn.
Elizabeth SERCA, Bridgeport, Conn.
Johana MAKOVEC, Cleveland, Ohio
Ignac KUSLAN, Milwaukee, Wis.
Andrej ZAKRAJSEK, Chagrin Falls, Ohio
Jennie SAMICH, Cleveland, Ohio

R.
I.
P.

Na praznik sv. Ane (nedelja 26. julija) bo v Lemontu slovesno blagoslovljen novi križev pot, ki je dar Prekmurskih Slovencev naši božji poti. Slovesnost se prične v našem parku pri Prekmurskem križu ob 10:30. Po blagoslovu sv. maša pri votlini. Ob dveh pete litanije v cerkvi, nato blagoslov avtomobilov pred samostanom.

Romanje Slovenske Ženske Zveze bo v nedeljo dne 19. julija. Ob 10:45 procesija izpred cerkve k lurski votlini, kjer bo sv. maša in pridiga. Če bo dovolj romarjev pri nas že v soboto, bo ta dan ob osmih zvečer večerna pobožnost s pridigo in blagoslovom ter procesijo z lučkami k votlini.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO: Po \$125: Mr. Mrs. M. Sedlak; po \$50: Mr. Mrs. A. Medvesek; po \$6.50: M. Reiterman; po \$5.50: A. Krall; po \$5: J. Vidmar, B. Skofic, M. Mickelinc, M. Prostor, F. Dernovsek; po \$4.80: R. Urbancic; po \$3: M. Jasner; po \$2.50: L. Poje, J. Barbes, M. Lauriski; po \$2: A. Rauch, M. Stimetz, M. Koprivec, A. Gregorac, A. Moztina, F. Pirs, S. Forti, F. Muren, J. Zajc, J. Dedek; po \$1.50: M. Pogachar, F. McKenica, V. Smolej, A. Ostrelch, M. Oblak, A. Novak, A. Srebrnak; po \$1: M. Ferkul, D. Zupancic, F. Kamin, M. Wretschko, J. Sedej, J. Kerzic, M. Blatnik, J. Mismas, J. Perusek, M. Seider, M. Oblak, M. Petrovcic, M. Prhne, T. Sekuta, F. Petric, M. Vidmar, P. Ziherl, M. Habjan, M. Kucler, A. Wolfe, M. Golich, A. Grdina, L. Fon, F. Klancar, M. Turk, Mr. Mrs. Paskvam, M. Matkovich, J. Ozanek, J. Koren, J. Mandel, A. Markoja, K. Kepic, F. Balkovec, F. Pirman, J. Menart, G. Misjak, J. Dremelj; po .75¢: R. Krall; po .80¢: L. Oresnik; po .50¢: Mrs. Tursic, M. Bulic, F. Udovich, C. Pobega, J. Stampfel, M. Novoselc, R. Verbic, J. Pianec, A. Primožic, B. Flajnik, P. Habjan, A. Rodman, B. Chokel, J. Korencic, L. Bachnik, M. Nose, V. Pozajevic, E. Krizman, L. Stepic, L. Costello, M. Zajc, C. Filipis, M. Muniza, M. Novak, M. Staric, U. Lovko, L. Simoncic, A. Stepanich, A. Trepal, J. Urbancic; po .25¢: A. Cekada.

ZA LUČKE: Po \$10: J. Turk, J. Gornik; po \$8: A. Klobuchar, K. Pristopec; po \$6.20: F. Mlakar; po \$6: A. Gostic; po \$5: F. Martich, A. Rodman, M. Zugich, M. Koren, J. Ravnik, K. Klesin, K. Marovich, M. Oblak, S. Jerse, Mr. Mrs. Medved, I. Habjan, J. Volarich, M. Wretschko, M. Pavlesic, P. Brajkovich, J. Gruden, A. Habjan, J. Trinko, J. Vidmar, A. Bajt, J. Bolesta, J. Petrincic, H. Preotle, J. Starasinich, M. Bezek, J. Major, M. Smole, M. Struna, M. Cesnovar, E. Gross, M. Mernik, A. Springer, J. Vidmar, Mrs. Kolenko, D. Ostir; po \$4: A. Svigel, J. Trost, F. Primožic, J. Cimperman; po \$3.50: M. Filipovic; po \$3: Tomsha, F. Gerchman, M. Zakrajsek, I. Lagonis, M. Selak, J. Polz, J. Bergant, R. Zalik, J. Travnikar, M. Moskon; po \$2.50: K. Tisovec, M. Thompson, J. Petrincic, F. Konchan, L. Lacian, A. Moztina, J. Dolgan, I. Nakrst; po \$2: T. Balazic, J. Cernigoj, C. Kalan, A. Dosch, A. Kobal, F. Segal, J. Ancel, R. Bavec, M. Jersen, T. Koserich, M. Kranjc, R. Skufca, M. Sedmak, G. Urbas, M. Golobic, F. Jenko, M. Mihelcic, J. Pogljajen, I. Gruden, P. Jelencic, A. Serca, M. Mrkanich, K. Zabcic, M. Frankovich, V. Pogacnik,

● **CLEVELAND, Ohio** - Piše Frances Kavc: Rada bi napisala nekaj vrstic prijateljici v spomin. - Draga Jennie Samich, zapustila si solzno dolino. Dolgo si trpela in sam ljubi Bog ve, kako strašne so bile bolečine. S svojo pridnostjo si nam vsem dajala dober zgled, vsaki dar si povrnila dvakrat. Zato pa je spomin nate lep in molile bomo zate, dokler se ne snidemo pri Bogu. Ti pa za nas prosi, ki še potujemo po dolini solz. Z Bogom, sestra draga!

Pokojna zapušča moža, sina in hčer. Vse njene prijateljice jim izrekamo iskreno sožalje.

DAROVI

M. Skul, Dr. J. Spur, U. Tražnik, A. Terlep, J. Jakel, D. Hudolin, R. Gabrielić, C. Kovacic, I. Pervanje, K. Simonovich, Mr. Gerdin, J. Horzen, J. Kerzan, J. Mesojedec, J. Paukovich, M. Bohte, M. Kovach, R. Zadnik, A. Filipcuk, M. Cekada, L. Pancar, M. Ross, M. Segal, J. Marolt, A. Koshel, M. Urbancic, T. Znidarsich, Miss Zulic, A. Rozman, M. Levar, J. Mihelcic, A. Palcher, M. Ivancic Fitzgerald, M. Glivar, J. Peternell, I. Potocnik, M. Bizjak, T. Rolich, S. Turner; po \$1.50: M. Pajk, M. Sebenik, A. Kocevar, L. Zorc, L. Stopar, A. Furlan, I. Terskan, K. Jakse, G. Meterc, J. Starin, M. Anzlovcar, F. Rupert, A. Koren, J. Polz, Mrs. Voncina, J. Zaman, A. Skender, M. Seljak, F. Verbich, Mr. Mrs. Tercon, A. Rus, M. Verderbar, B. Sertich, M. Laurich, M. Rovanse; po \$1.25: M. Ambrose; po \$1.11: J. Kacin, R. Adamich; po \$1: A. Boldan, B. Gornick, A. Pogachnik, M. Kogovsek, J. O'Korn, A. Zallnik, J. Fugina, A. Kovach, A. Muhic, T. Sulzer, A. Kamnikar, M. Knap, L. Simcic, J. Bergles, M. Jurincic, K. Malarich, J. Sernel, B. Strahan, M. Zeitz, J. Asseg, L. Bohinc, M. Nemanich, J. Terlep, G. Intihar, A. Lorber, J. Modic, A. Sintich, F. Bresnick, K. Brunecy, Hirschegger, J. Hrovat, M. Kresovich, J. Rehberger, A. Shega, M. Stimatz, M. Trinko, A. Cukjati, F. Strlic, A. Vidmar, M. Brickner, F. Kovacic, Mrs. Kossak, Mrs. Zeleznikar, T. Banich, M. Bombach, M. Jeretina, F. Kastigar, B. Lubotina, D. Svetlic, P. Vrecar, V. Breznik, F. Kocjanik, G. Omahen, J. Petkovsek, J. Smith, M. Spolar, A. Zaman, A. Miklavcich, L. Faveti, J. Hlebec, A. Jerman, A. Lariccia, M. Bandek, M. Cimperman, M. Gjura, U. Krajic, M. Kostansek, H. Miholic, M. Ostir, F. Russ, O. Turk, M. Kozel, J. Ramor, M. Golobic, R. Molan, F. Orazem, R. Skiff, A. Strmsek, S. Gerdin, A. Pelcic, M. Jeraj, P. Stimac, F. Jalovec, Mrs. Vinter, F. Govekar, A. Konchan, M. Kovach, M. Strumble, M. Zore, P. Chemazar, M. Dreshar, M. Kocevar, J. Krall, A. Kosce, A. Setnicar, H. Somrak, M. Strauss, A. Loncar, K. Butala, R. Kukuljan, F. Barich, F. Cerar, J. Kalcich, J. Polis, A. Adamovich, P. Schwab, J. Stampfel, J. Vesel, J. Avsec; po .75¢: L. Jelsovar; po .60¢: T. Wintar; po .55¢: M. Krajc; po .50¢: M. Brezar, F. Smole, J. Dettlar, M. Snable, A. Cadonic, J. M. Sasek, A. Tomc, F. Brezovar, T. Karger, F. Bittence, A. Zalac, F. Gosar, L. Grosle, T. Gorencic, A. Kukman, H. Petac, M. Meitzen, A. Poturica, A. Rink, J. Chacata, F. Stark, M. Kolman, A. Zajc, S. Kozel, O. Buretz, F. Judnich, A. Miller, A. Novsak; po .10¢: C. Ruzich,

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

ZA SV.MASE: Po \$50: M.Hrastar, A.Licen, M. Gebzano; po \$45: J.Sladich, M.Sluga; po \$35: Jereb; po \$33: J.Klunc; po \$27: M.Koprivic; po \$20: J.Shircl, M.Mihelich, J.Petricinc, M.Ter- inger; po \$15: J.Kacin, F.Fabonich; po \$12: J. Znidarsich; po \$10: S.Vidmar, C.McGuckin, A. Ostanek, J.M.Grm, J.Mismas, A.Ban, A.Somrak, M.Sajovic, J.Adamic, A.Unetich, N.N., J.Kenny, A.Lesca; po \$9: Mr.Mrs.Paskvan; po \$8: Mrs. Perko, A.Martincic, F.Cerar, M.Lovko, A.Schmuck, N.N., M.Trusnik, A.Chunta; po \$7: J.Resek, M. Dending; po \$6.50: F.Glavan; po \$6: M.Darovic, E.Krizman, A.Krall, M.Brecelj, F.Rozic, R.Dem- shar, C.Koller, M.Konclia, M.Erchul, F.Martich; po \$5.75: S.Curk; po \$5.50: K.Govednik, J.Smre- kar; po \$5: Tretji Red, Mr.Mrs.Droic, G.Laurich & W.Ready, U.Polanc, A.Sterlekar, W.Erzen, M. Pavlesic, G.Hozian, M.Kalister, J.Pelan, M. Prince, J.Jevnikar, A.M.Tomazin, E.Ponikvar, Mrs.Konestabo, M.Habian, M.Lavriha, A.Nemec Fam., A.Smrekar, F.Kriznik, C.M.Hocevar, J.F. Anzicek, F.Fink, A.Drassler, P.Pustotnik, J. Zigel, F.Dornik, F.Pirs, J.Vizler, H.Schneider, B.Cokelj, J.Knaus, F.Tolar, A.Kunich, C.Jenko, A.Hozjan, A.Bozeglav, I.Zadnik, R.Maljovec, E. Tadej, M.Pritekel, J.Furlan, M.Karsnick, K. Bartol, Mrs.Haleta, G.Klemencic, M.Pavlesic, L.Rozman; po \$4.50: J.Smrekar; po \$4: A.Trenta, M.Hocevar, Mrs.Jalovec, F.Plautz, J.Mihelich, A.Gregorac, G.Zaman, M.Malovrh, A.Kutnar, M. Saron, G.Wallock, L.Kosnik, M.Sporar, V.Kollar, A.Zokal, M.Hlac, L.Medvescek, S.Forti, F.Star, T.Zlogar, P.Sraj, L.Dansha, M.Bratkovic, P. Lusibick, J.Filipic, M.Hegler, F.Snyder, A.Mozina, A.Pogachnik; po \$3.50: L.Anzich, C.Kalan, A. Savnik; po \$3: Mr.Mrs.A.Medvesek, J.Stefka, J. Mohar, L.Poje, A.Nemgar, M.Boh, M.Kofal, T. Zortz, F.Kocehar, L.Pavsek, Mrs.Klobuchar, F.Branisel, A.Savnik, L.Fon, J.Makse, J.Pugelj, I.M.Tavcar, A.Zupancic, M.Selak, J.Stajer, J. Novak, M.Viscek, M.Jerman, L.Stepic, F.Novak, J.Majerle, M.Laurich, T.Urbiha, A.Tagel, V. Shepec, F.Albrecht, I.Potocnik, M.Pornath, M. Novak, Mrs.Skujak, L.Troha, A.Kramer, E.Mohor- cice, A.Zokan, P.Chemazar; po \$4: F.Pirman; po \$2.50: M.Zagar, F.Kamin, A.Ponda; po \$2: A.Krzik, U.Linton, Mrs.Puklavec, Mrs.Golicnik, Mrs.Feuce, K.Kucic, R.Tierney, A.Deichman, F. Kastigar, M.Roseman, M.Wretschko, M.Knap, A. Rauch, M.Hocevar, I.Kerzic, J.Barbis, J.Brodnik, F.Cercek, A.Jerman, J.Martincic, F.Markun, R. Verbic, M.Oblak, A.Simoncic, T.Sekuta, J.Trampus, U.Strubel, A.Sintich, F.Osaben, J.Oberstar, M. Jasner, A.Molek, Drustvo Presv.Srca Jezusovo, Barberton, Ohio, A.Perse, R.Simenc, F.Voncina, M.Vidmar, J.Zupin, U.Lovsin, M.Spehar, A.Te- ran, K.Tomic, J.Trobenkar, G.Gec, C.F.Kaplan, A.Levlar, A.Novak, H.Pellich, A.Skala, R.Zotler, A.Banich, J.Cvar, F.Kosir, K.Pavlic, M.Slano- vich, Mrs.Zajec, B.Ancel, J.Konchan, A.Zadnik, M.Siglit, C.Roberts, J.Kordich, M.Roseman, J. Rapes, M.Certalic, N.N., K.Jekovic, N.Jerin, R. Korn, I.Kmet, F.Kostanjevec, A.Krojacic, F. Lipoglavsek, A.Macek, F.Muren, F.Roit, F. Skoch, T.Terselich, F.Tomsha, R.Skiff, F.Pir- man, J.Pavlikovich, J.Matkovich, M.Lauriski, A.Kozel, M.Gorshe, M.Florjance, F.Balkovec, F.Pirman, J.Sever, N.N., Mrs.Pucel, A.Rudman, F.Kaplan, T.Turk, R.A.Kolich, V.Tadej, R.Jago- dnik, K.Kepic, M.Svigel, A.Srnad, G.Logonder, J.Dobravic, J.Dedek, A.Colar, A.Brezovec, M. Gornik, J.Rozic, F.Smerke, F.Weher, W.Wackerlin, M.Zaletel, J.Znidarsich, A.Zupancic, J.Bratush, P.Dolinshek, M.Gliivar, A.Krizanic, M.Markovich, J.Tursic, T.Thomas, L.Bandi, Mrs.Shuster, J.

Pristovec, A.Skolar, T.Zelich, G.Kotze, M.Wre- tschko, A.Boldan, M.Brezar, J.Strojan; po \$1.50: J.Sladich, M.Kuznik, U.Erhatic, J.Turk, J.Pajk, M.Jeric, J.Mautz, J.Miklavcic, M.Skully, F.Mezget, J.Kmet, M.Marinic, P.Jamnik, A.Tomazic, F. Videmsek, T.Prime, M.Zerovnik, V.Dolinar, J. Franetic, M.Cesnovar, F.Lindic, J.Ponikvar; po \$1: Mrs.Lokar, Mrs.Bertano, M.Strk, J.Klo- bucar, M.Povirk, Mrs.Gross, R.Skersan, M.Skersan, J.Nemanich, P.Laurich, M.Cekada, M.Linc, J. Papez, M.Strubel, M.Ferkul, M.Habjan, H.Osaben, E.Kerzich, M.Klep, J.Poje, J.Sustersich, J.Gor- janc, M.Mestek, M.Music, A.Peterlin, M.Prhne, A.Skerl, M.Slogar, J.Urbancic, J.Kenik, F.M. Sadar, F.Sardoch, Mrs.Roit, J.Riffel, J.Chervan, M.Papish, W.Margon, J.Kuznik, J.Krumberger, A.Skufca, M.Zeltz, J.Korencic, L.Kozuh, J.Taucik, F.Zitnik, M.McAsey, J.Femec, K.Judnich, F. Krebel, J.Smith, J.Fohar, F.Tomasic, M.Gorisek, A.Plut, J.Repar, A.Petric, A.Stariha, V.Blatnik, F.Novak, F.Preote, A.Lustick, F.Grill, F. Bittenc, J.Gerbeck, M.Kozaglov, C.Mandel, A. Markoja, M.Samsa, M.Zajc, M.Stariha, A.Hocevar, C.Sinkovec, H.Dolinar, K.Vindisar, F.Laurich, N.N., Mr.Kosnik, M.Stampel, J.Spolar, T.Mihevc, J.Menart, U.Lovko, M.Ivanetic, M.Humar, M.Fer- kul, B.Zelko, F.Levstik, A.Jesenko, Mirtic Fam., R.Stimec, A.Malensek, S.Koler, D.Blatnik, A. Zajc, M.Gostic, J.Kastelic, T.Sterling, R.Urich, M.Zore, F.Smerke, M.Hosta, M.Medved, M.Urbancic, T.Balazic.

ZA APOSTOLAT SV.FRANČIŠKA: Po \$20: J. Potocnik, M.Saric; po \$10: L.Pichman, B.Strahan, M.Trinko Jr., F.Cerar; po \$1: M.Stimetz, J.Travni- kar, G.Gec, K.Judnich, V.Pozajevic, K.Roberts, L.Stepic, A.Srebernak; po .50¢: A.Rodman, P. Ziherl.

ZA BARAGOVO ZVEZO: Po \$10: N.N.; po \$6: St.Lawrence Rectory; po \$5: Soc.St.Lawrence K.S.K.J.Cleveland, Ohio, N.N., M.Bencina, F. Ivancic; po \$3: Soc.St.Joseph, K.S.K.J.Clev.O., M.Krance; po \$2: Soc.Mir S.D.Z., J.Russ, V.Sesek, F.Sardoch, M.Habjan, G.Zaman; po \$1: M.Prepro- dnik, J.Urbancic, M.Aldisek, M.Jasner, Rev.J. Klopcec, F.Perme, M.Zerovnik, A.Levlar, J.Trost, T.Terselich, K.Govednik, J.Potocnik; po \$1.50: J.Kenik; po .50¢: C.Klezin.

DAR LISTU: Po \$10: A.Grdina; po \$5: L.Hoge, M.Bencina, A.Schmuck; po \$4: F.Branisel; po \$3: J.Tutin, Mirtic Fam., A.Vahic; po \$2.50: M.Princ, F.Becjan, Rev.A.Zitko; po \$2: M.Zupa- cic, J.Barbes, L.Simic, F.Drazumovich, P. Jamnik; po \$1.50: A.Doles, A.Korevec, F.Brancl, G.Bubash, J.Limoni, J.Ogrin, M.Vercek, M.Kovach, J.Zbacnik; po \$1.25: C.Hocevar; po \$1: M.Cekada, L.Poje, Mrs.Tursic, F.Suhadolnik, M.Koprivic, J.Pelanc, M.Ferkul, B.Flajnik, A.Grcar, M.Jasner, J.Oberstar, E.Ponikvar, M.Stanonik, U.Strubel, U.Lovsin, G.Gec, A.Plut, J.Turk, F.Kovacic, M. M.Ferkul, K.Ferk, M.Stusek, J.Brula, M.Zaletel, F.Albrecht; po .50¢: F.Kosmerl, M.Roseman, J. Skrabec, J.Starc, M.Vidmar, A.Berce, F.Cercek, C.Drobnich, A.Jerina, J.Travnikar, A.Zakelj, P. Habjan, L.Lacijan, A.Martincic, M.Tolar, C. Gulich, A.Smrekar, R.Stumble, T.Zupancic, H. Pellich, T.Dokler, R.Krall, M.Nose, V.Pozajevic, J.Velic, A.Perjatelj, J.Skorjanec, I.Levstek, K. Roberts, J.Kalan, I.Ulcar, M.Modic, J.Sedej, B. Vardijan, K.Bartol, M.Scheller, L.Bandi, T. Sterling, J.Per; po .25¢: J.Intihar; po .10¢: J. Vrhovec.

ZA CESTO: Po \$5: M.Grosko.

CATHERINE STAUDOHAR 4 53
1328 E.2 ST.
DULUTH, MINN.

*Brezje
na ameriške
deš*

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJILJNICA

DS

II 48 132 1953

996530222,7

COBISS

